

Srdce domova
czech blog novel

Published: 2009

Categorie(s):

Tag(s): novel

Ukrizovana - první kapitola Michala Kociho

Ukřižovaná - první kapitola Michala Kočího

Když se na širokém letišti v mojí garsonce s Romanem – oba opilí – ve dvě ráno pokoušíme o sex, myslím na ohrožené africké šimpanze bonobo, jejichž DNA se z devadesáti sedmi procent shoduje s lidskou. Souložíme tvářemi k sobě, v oblíbené poloze bonoboů. Drobné opice tohoto druhu se pohybují vzpřímeně a žijí v matriarchátu. Významné postavení v jejich životě připadá pohlavnímu styku, jenž používají jako pozdrav, prostředek k řešení sporů i k výměně za potravu.

Zatímco Roman nade mnou se zavřenýma očima supí, mám dost prostoru k sebereflexi. Problém možná není v tom, že přemýšlím málo, jak je přesvědčená matka, ale příliš. Touhu v mužských většinou vzbudím lehce, ale dlouhodobý zájem nikdy. Co dělám špatně? Miluju moc, nebo naopak málo? Jsem příliš nezávislá, anebo se příliš podřizuji? Náhle mě vyděsí jiná myšlenka: Co když skuteční viníci nejsou chlapi?

Co když si za všechno můžu sama?

Roman se v půl třetí s očekávanými omluvami obléká a odchází za svou ženou.

Osm hodin. Čas obléknout své alter ego. Běhna. Coura. Šlápota. Stojím nahá před zrcadlem a pozoruji, jak lhostejná zůstává moje tvář k oněm nadávkám.

Tuhle roli mi přisoudili jiní, ale já se do ní vcelku integrovala. Už dávno se nepokouším někoho přesvědčit, jaká skutečně jsem. Paradoxně se v té škatulce cítím bezpečně. Je to uklidňující definitiva. Pro maloměřáky existuje jen černá a bílá. Rozdají všem nálepky a mají nadosmrti jasno. Chápu je, je to rozhodně pohodlné.

Jenže jaká já jsem děvka? Kdyby tak mí spoluobčané věděli, že mě sex nebaví. Mám jenom ráda ty tanečky kolem. Mám ráda elektrizující napětí cizího těla. To vzrušeně očekávání. Horké jazyky, osudové pohledy. Miluji sex do doby, než skutečně proběhne. Všechno to následné

čvachtání, všechny ty trapnosti společného ranního vstávání naopak nesnáším.

Tak proč to dělám?

*

Vycházím z domu. Pozoruji dvě copaté holčičky na cestě do školy; na zádech mají velké aktovky s odrazkami a zruděně okopávají špičky střevíců. Z protějšího balkónu se vynoří oplácaná paní Novotná s natáčkami ve vlasech a cosi na ně haleká. Pozoruji hubeného pana Rýgla s baretem na hlavě, jak spěchá na autobus. Důchodkyně Šimonová venčí tlustého jezevčíka. Šedovlasý kravaťák Málek s houskou v ruce si přidržuje ramenem mobil u ucha a odemyká své staré modré Volvo. Vidím jakéhosi adolescenta s "empétrojkou" v uchu. Vidím starostovu sekretářku na vysokých podpatcích. Vidím dva ukrajinské dělníky s rukama v kapsách montérek a cigaretou v koutku.

A potom spatřím ten nápis:

VRÁNOVÁ ŠUKÁ S BLÁHOU.

Až se roznese, že Bláhová je těhotná, ukřižují mě.

Je mi třiatřicet a budu ukřižovaná.

*

Plížím se rodným městem do práce. Jsem vážně Káča. Vojtěchové všechno zvojtěj. Filipové jsou mazaní. Tomášové nevěřící a Honzové hloupí. Já jsem Káča pitomá.

"Můžou jména za to, že jsme se dostali, kam jsme se dostali?" ptám se šéfa, aniž bych chtěla slyšet odpověď.

Jako obvykle nic nechápe.

"Taky už jsem na to myslel. Možná bysme měli krám přejmenovat. Jméno nesmí asociovat nic negativního. Třeba Rakona Rakovník je podle mě nešťastnej název. Mně to vždycky evokuje rakovinu. Tobě ne?"

Vzdychnu. Řítí se sem matka.

"Cos to provedla?!"

Matka za mnou do prodejny nikdy nechodí. Ceny našich kuchyní ji dráždí skoro stejně jako já. Dnes ale přišla. Všimne si šéfa a přejde z fistule v šepot.

"To už překročilo všechny meze, děvenko!" klepe mi ukazováčkem na stůl.

"Mami, přeci bys nevěřila nápisu na zdi..."

"Nápisům! Jsou po celém městě. Jenom než jsem došla sem, musela jsem si to přečíst třikrát! A lidi tomu věřit budou! To se neboj."

Na čele jí vystupuje žíla.

"Co hodláš dělat?" ptá se.

"Půjdu na cigáro."

Nasupeně odchází a ve dveřích si podá kliku s Petrou.

*

Jdu kouřit s Petrou. Kdo nekouří, nedělá nic. To prý řekl Goethe. Nedávno jsem tuhle moudrost četla v jednom ženském časopise. Asi jediná smysluplná věc, která mě tam zaujala. Jinak samé nepoužitelné rady ohledně toho, jak sbalit chlapa, jak prožít šťastné manželství nebo jak uvařit vynikající omáčku. Když už mě neporadí ženská, tak kdo, sakra?

Kouříme mlčky, synchronizovaně. Obě se levou rukou držíme za pravý loket. V prohře jsme odjakživa sestry.

"Víš, kdo to udělal?" promluví konečně Petra.

"Heinrich," tipnu si.

"Prý to nasprejoval i na kostel," uchichtne se Petra.

Tak to je opravdu kretén. Blíží se dva mladí příslušníci Městské policie. Znam oba, s Honzou jsem spala.

"Nevím, kdo to byl," říkám Honzovi rovnou. "Jestli se jdete zeptat na tohle."

"Jo, přesně na to."

Šéf začíná být nervózní. Za půl hodiny k nám přišlo víc lidí než za celý týden. Měl by být rád: negativní reklama je taky reklama.

"Promiň, Katko, ale volal starosta, že to musíme vyšetřit," omlouvá se Honza. "Má to na plotě."

Se starostou jsem taky spala.

"Kdybys měla nějaký tip, zavolej."

Odcházejí.

"Víš kdo umřel?" říká po chvíli Petra. "Starej Krofta. Infarkt."

Zalapám po dechu. Můj nejstarší milenec. Mirek Krofta. Jakmile naši milenci začnou umírat, je něco strašně špatně. Mirek byl vždycky kabrák, sportovec, žádný uslintanej důchodce, kterej nadává na nízký důchody. Je mi do breku a šéf to vidí. Ke všemu přibíhá Roman. Rychle zacházím do obchodu a usedám ke svému stolu. Šéf zamyká dveře. Roman doběhne a marně lomcuje za madlo.

"Dejte už jí všichni pokoj!" říká šéf.

Snažím se být neviditelná.

Roman na mě něco křičí, ale není mu rozumět. Ani to nechci vědět.

*

Z práce jdu rovnou na aerobik, abych ze sebe ten splín dostala.

Holka, která předcvičuje, vítá novicku jménem Alex. První řada na kraji. Oddechuju, stírám si z tváří pot, skáču po parketách a prohlížím si

ji. Má krátce střižené kaštanové vlasy. Silné kotníky. Hezký zadek. Drobná ramena. Jemný obličej.

Po cvičení s Alex dávám do řeči; ptám se, odkud je.

"Z Prahy."

"A protože v Praze zrušili všechny kursy aerobiku, musíš dojíždět až sem?"

"Píšu tady doktorát z antropologie."

"Čili se zajímáš o primitivní kmeny?"

Vysvětluje mi, že v antropologii dneska frčí národní kultury. Mluví o slavné práci jedné americké antropoložky, která zaznamenala, co má obyčejný Američan v garáži.

"Takže ty tu zkoumáš garáže?"

"Ne, garáže ne."

"Tak co teda?"

"Život neprovdaných žen na malém městě."

Nenápadně schovám prázdné místo na svém prsteníčku.

Alex se usměje.

"Kdyby ses chtěla aktivně zúčastnit, budu samozřejmě ráda."

Dá mi svoje telefonní číslo a odejde.

*

Jdu domů. Volá Linda, má dva lístky do kina. Naše kino chronicky krachuje asi deset let; aby se film promítal, musí přijít minimálně patnáct lidí. Většinou se nehraje, ale na "hиту roku" se dneska naopak sejde celé maloměsto.

"Nikam nejdu, zbláznila ses?"

Vestibul kina je peklo. Peklo je prázdné, ďáblů sněm je zde. Nevím, kdo to řekl nebo napsal, ale situaci to vystihuje přesně. Už jenom ta představa mě ochromuje: zase snášet nepřátelství davu, výčitky manželek... Linda a já coby divoký plevel v záhoně počestných růžiček... Radši zůstanu doma před televizí. Nevím ovšem, jestli se dá televizí vůbec ještě nazvat. Je to stará černobílá přenoska Merkur. Nakonec ji ani nezapnu. Z přemítání mě vytrhne zvonek. Podezíravě nahlédnu do kukátka. Matka! Jsem odhodlaná svou přítomnost utajit a pokouším se odplížit pryč. Naneštěstí zakopnu o židli. Nehybně stojím a čekám.

"Otevři," říká znechuceně máma.

Vchází a podává mi kabát.

"Prosím tě, co tady děláš?"

"Masturbuju."

Požádá mě o kávu. Sedíme proti sobě a mlčíme. Pokouší se vytlačit slzu.

"Tvůj otec mě podvádí!"

"Mami, dovol, abych Ti připomněla, že ty ho dvacet let podvádíš s lékárníkem!"

Utírá si svůj předělaný nos, ale ze zvyku jen velmi opatrně. Když před mnoha lety dosáhla její krize středního věku vrcholu, šla na plastickou operaci; naneštěstí se v okresní nemocnici tento obor teprve rozbíhal, takže zákrok se příliš nepovedl. Téměř rok nemohla smrkat. Zřejmě ve mně zůstal ještě kousek soucitu, protože se zvednu a položím jí ruku na rameno. Neobejmu ji, protože ona to taky nikdy neudělala.

"Co hodláš dělat se svým životem?!" vyhrkne při smrkání.

"A ty se svým?"

"Kdyby se otec mohl starat o vnoučata, nepodváděl by mě!"

Mlč. Nic neříkej a nic nedělej. Už sis zvykla, tak i tentokrát zachovej nadhled, poručím si.

"Jak mi to mohl udělat?!" zavýje matka.

Vzpomenu si na zprávu o nově objeveném hormonu, který přinesl Welt am Sonntag. Existuje hormon věrnosti, nazvaný vasopresin. Způsobuje, že muži jsou mazliví a věrní. Stačilo by jen upravit jejich přední mozek, aby hormon lépe přijímal, a měly bychom doma věrného a mazlivého muže (výzkum je bohužel zatím jen u myší).

"Dáš si se mnou trochu vína, máti?"

*

Nazítří v devět ležím na nóbl sedačce pro zákazníky a šéf se kolem mě motá s mokrým ručníkem a největším pekáčkem z Ikei - pro případ, že bych zvracela potřetí. Čtyři pekáčky různé velikosti dáváme spolu s kompletní soupravou čtyřiaadvaceti talířů a příborů jako bonus ke každému nákupu nad sto tisíc. To je mnou vymyšlený marketingový tah.

"Holka drahá, v takhle mizerném stavu jsem tě ještě neviděl."

Dívám se na něj a najednou je mi ho líto. Je to můj malej, nešťastnej nádražák, co si hraje na obchodníka. Jde do šatny a bere ze skříně pouzdro s kytarou; má ji tam schovanou před ženou, doma by mu ji Věruška rozmlátila.

"Víš co, já ti zahraju jednu písničku, kterou mám rád."

Otevře futrál, vyndá kytaru, stydlivě se na mě podívá a začne hrát a zpívat písničku Karla Kryla "Kam ty koleje vedou". Koukám na něj a mění se mi před očima. Najednou je to zase docela hezkej chlap, oči má upřený do dálky, jako kdyby tam viděl nějaký zázrak. Začnou mi téct

slzy, brečím; napřed potichu, pak nahlas - a nemůžu přestat. Šéf mě obejmě.

"Musíme s tím oba něco dělat," říká. "Skáču tady servilně kolem lidí - a co vydělám, stačí jenom na faktury. Zbytek vysypu doma Věrušce - a ta má stejně pořád málo".

Najednou bez varování zmizí v kanceláři a za chvíli se vrací s velkou obálkou.

"Hele Kačko, tu kuchyň jsi včera prodala dobře, tak tady máš bonus, nic velkého, bylo to docela levný - last minute víkend v Paříži. Pro dva, samozřejmě."

To "pro dva" mě rozbřečí ještě víc.

<

div class="text">

Chapter 2

Alex

Matematika mého milostného života: asi šedesát mužů, sedmdesát rozchodů (s některými pány vícekrát), zhruba tři tisíce souloží, čili necelé tři tisíce orgasmů (mužských) - mých sotva tři sta, dvě třetiny předstíraných.

Pravidelně s muži uléhám, ale téměř vždy snídám sama.

Když máte cejch děvky, je maloměsto peklo. Prý jsem na ženatě. Samozřejmě, že jsem. Mám snad hledat perspektivního partnera mezi zapřísaahlými starými mládenci, kteří se jen při pomyšlení na manželství kroutí jako Heinrich, když slyší, že ho při povodních vytáhl z vody cikán Mirga? Rodinné typy se nejlépe hledají v rodině. Je to nemorální a sobecké, ale svým způsobem účinné. Žertuji?

Volá Roman. O těch nápisech, které jsou po celém městě, se kupodivu nezmíní. Přiojednává myčku... Myčka jako odškodné za nevěru? Je mi jeho ženy líto. Je ve třetím měsíci a manžel právě koupil kuchyň za dvě stě sedmdesát tisíc (s myčkou za tři sta), takže prostor pro její důstojnost a hrdost se ještě zmenšil.

Roman si za své problémy může sám a ví to. Žádného muže jsem nikdy k ničemu nenutila. Žádná myčka mi nestála za to být s chlapem, který mi neříká pravdu. Proto nemám myčku. Proto jsem sama.

Jsem Káča pitomá - ale proč za moje chyby mají trpět i mí rodiče? Ty nápisy musí pryč, nebo to mámu zabije. Volám starostovi, aby je nechal odstranit.

"Na to nejsou peníze, Kateřino."

Kdybych mu udělala tu správnou nabídku, zamaloval by to osobně. Ale nejsem děvka.

Poslední moje šance je Tomáš. Poprvé v životě mu volám.

"Káčo? Co se děje?"

Hlas mu samým rozčilením přeskakuje. K sebevědomí potřebuje minimálně tři piva a aspoň dva vyholené kamarády.

"Zastav se u nás v prodejně. V pět."

Přesně v pět se hrne do dveří.

"Tak jak to jde?" povídá světácky.

Tři piva už očividně stihl.

"Moc koukáš na Přátele, Tome."

Pragmaticky s ním flirtuju. Že by ve mně něco z té děvky bylo?

"A co za to?" zeptá se, když mu sdělím, co po něm chci.

Přemýšlím. Trvá to dlouho. Potom mě něco napadne.

"Ukážu ti, jak se líbám s holkou."

Opožděně si uvědomím, že skinheadi jsou proti homosexuálům a lesbám - alespoň naoko.

"Ok," souhlasí okamžitě Tom a vypočítavě dodá: "Ale ne jenom na pus. *Všude!*"

"Oukej," zasměju se.

Brzy se po městě bude psát VRÁNOVÁ JE LESBA. Přisunu k němu tužku a čtverečkovaný papír, na který jsem v dobách před ekonomickou krizí kreslívala zákazníkům návrhy kuchyní.

"A teď si piš."

Po práci se sejdu s tátou na zahrádce pod lípami. Oba máme malé pivo a velké starosti.

"Máma si mi stěžovala," říkám. "Prej jí zahejbáš."

O tom se bavit nechce.

"Viděl jsem ty nápisy. Máš to zapotřebí, holka?"

Sedíme proti sobě a usmíváme se.

"Nevím, kdo to psal," lžu.

"A je to pravda?"

"Roman mě má rád," lžu znovu - tentokrát i sama sobě.

"Je ženatej, Katko."

"To ty taky."

"A máma vdaná."

Jsme malé město. Táta o lékárníkovi ví jedenáct let.

Před jedenácti lety se z něj stal bylinkář.

Doma jsem brzy. Ve schránce na mě čeká další svatební oznámení (to jediné, co mi po mužích vždycky zůstane) a obálka s dotazníkem od Alex.

Dotazník je velmi podrobný a velmi intimní. Nemám dnes sílu být k sobě upřímná, a tak se rozhoduju, že ho vyplním až zítra.

Ráno procházím městem. Se vztyčenou hlavou.

Na plotech, výlohách, zdech a autobusových zastávkách napočítám celkem devatenáct nápisů.

Heinrich a jeho soukmenovci se asi moc nevyspali.

BLÁHOVÁ JE TĚHOTNÁ S MÁLKEM

PACÁK JE IMPOTENT

VRÁŇAČKA (tak se tu říká mé matce) SPÍ S LÉKÁRNÍKEM

STAROSTA ŠUKÁ S ASISTENTKOU V KNIHOVNĚ

VELEBIL ŠUKÁ MASTNOU (přeloženo: místostarosta spí s paní starostovou)

KYLIÁN JE HOMOSEXUÁL A TEPLOUŠ

MIRGA JE CIGOŠ

Pouze část nápisů odpovídá zadání ze čtverečkovaného papíru; většinu Heinrich různě pomotal, dotvořil nebo vymyslel sám.

Znamé či přinejmenším dlouho tušené pravdy vzbudily ve městě očekávaný poprask. Ještě dopoledne se sešlo obecní zastupitelstvo – a nápisy do večera zmizely.

Včetně těch o mně.

Starosta musel na hodinu propustit asistentku.

Málek málem přišel o rodinu i VOLVO a bratr starosty o dotaci na tenisové kurty.

Velebil rezignoval na svou funkci.

Kylián se večer nastěhoval k Pacákovi.

Roman (Bláha) se zhroutil.

Jediný Mirga nedělal nic.

Nápisy splnily svůj účel: už městské mravokárce nezajímám, můj případ je ve světle těch nových stará vesta... Jsem plná elánu a těším se do Paříže.

Můj malý nádražák je ovšem smutný. Rád se o mě stará, když pláču a nevím kudy kam. Rád by o mne pečoval i v Paříži, to mu ale Věruška nikdy nedovolí.

I když jsme už jen přátelé.

Skutečné přátelství mezi mužem a ženou mimochodem může existovat - pokud spolu spali.

Večer jsem k sobě pozvala Alex. Zdůvodnila jsem si to obvyklým "neumím být večer sama". Někdy jsem z vlastní samoty tak zoufalá, že volám i matce. Můj zubní kartáček je ve skleničce pod zrcadlem sám už od té doby, co jsem se do garsonky nastěhovala (v šuplíku pod umývadlem mám ovšem pár dalších kartáčků, několik kondomů, lubrikační gel, žiletky a pánský deodorant). Nechtěla bych být můj zubní kartáček.

Sedíme s Alex nad dotazníkem a lahví vína. Dotazník je sice *anonymní*, ale takhle ve dvou to samozřejmě anonymní není.

"Musíš to vyplnit taky," žádám Alex.

Zaváhá, ale nakonec souhlasí.

"Dobře."

Otázka první. VĚK. Třicet tři, píšu do kolonky.

"Dvacet čtyři," říká Alex a já jí závidím.

Otázka devět. ZAČÁTEK POHLAVNÍHO ŽIVOTA. Píšu šestnáct.

"Taky šestnáct," přikývne Alex a dolévá mi víno.

Otázka deset. KVALITA PRVNÍHO POHLAVNÍHO STYKU (od jedné do deseti). Píšu dva, a to jen proto, že je mi Milana líto. Tolik se snažil.

U otázky dvacet jedna začínáme druhou lahev. POČET SEXUÁLNÍCH PARTNERŮ. Čtyřicet, tvrdím opatrně.

"Proboha!" vyjekne Alex upřímně. "Já sotva osm," dodá omluvně.

O hodinu později máme dotazník vyplněný. Jsme obě opilé. Svou čtyřicítku u otázky 21 opravuji na šedesát a Alex se přiznává, že měla jen dva muže. Dvě velké, několikaleté lásky - a dvě velká zklamání.

Jsou dvě velká zklamání horší než šedesát malých? Co byste si vybrali vy? Kdo se nechce dočkat zklamání, musí mít malá očekávání, napadá mě. Zvoní mi mobil. Táta. Máma prý skončila s lékárníkem.

"Vyříkali jsme si spoustu věcí. Je tu se mnou - chtěla, abych ti hned zavolał."

"Co se děje, tati?"

Poznám když mi něco tají. Mlčí.

"Ahoj, Káčo," ozve se vzápětí matka. "Táta nejezdil za milenkou - jezdil do nemocnice na vyšetření. Výsledky budou v pátek."

Může to být banalita. Nic nevím, a přesto brečím. Myslím na svou samotu. Když nemáte životního partnera, jste aspoň zbaveni strachu z jeho ztráty.

"Mám přijít, mami?"

"Ne. Všechno je zatím v pořádku, zlatíčko."

Jakmile mi matka říká *zlatíčko*, v pořádku nic být nemůže.

Na špatné zprávy víno nestačí. Otevírám gin, který jsem dostala od táty k Vánocům. Moc nápaditý nikdy nebyl. Není!

"Nechceš zůstat přes noc?" ptám se Alex.

"Nemám ani kartáček," vrtí hlavou.

Odběhnu do koupelny a vrátím se se třemi zbrusu novými kartáčky.

"Měkký, střední nebo tvrdý?" usmívám se.

Jsem ráda za každou noc, kdy nejsem sama.

Už usínáme, když přijde textovka od Romana. Vrací se ze služební cesty a má *dvě hodiny* čas... Tuhle vypočítavou lačnost upřímně nesnáším - a přesto jsem na ni již tolikrát kývla (pokud mě odsuzujete, nevíte, co je to samota).

NEJSEM SAMA, odpovídám a představuji si Romanův výraz.

Za pár minut telefon zapípá znovu. TÁTA: NIC MI NENI, SPI KLIDNE. JE TO SESTRA Z NEMOCNICE. TATA

Jedeme všichni. Všichni se snažíme urvat kus životního štěstíčka.

Ráno po dlouhé době nesnídám sama. Navíc se Alex v noci neplížila s omluvami z mého bytu, neupatlala zrcadlo zubní pastou, neutřela si nohy do mého ručníku na obličej ani nepoužila můj oční krém na své suché paty.

"Šla bys v sobotu do muzea?" ptám se jako by nic.

Nalévám jí pomerančový džus.

"Místní Muzeum zemědělské techniky?"

"Louvre."

Její překvapení je nehrané.

"Mám dvě letenky. Zvu tě."

Pozoruje mě.

"Skoro se neznáme," promluví po chvíli.

"Vím o tobě i to, v kolika jsi objevila mámin robertek," poklepu na vyplněný dotazník.

Alex se směje.

"Pojed'. Když mám na chvíli zapomenout na tohle město, nemůžu vzít nikoho odsud."

"Nemám co na sebe."

Což znamená, že pojede.

Chapter 3

New Chapter

Když žijete na maloměstě, kde na pět vdavekchtivých žen připadá jeden muž (zbylí čtyři jsou buďto nepoužitelní, nebo zadaní), zjistíte, jak snadno slevíte ze svých nároků. Jak snadno rezignujete.

Dřív jsem snila o urostlém ramenatém sportovci. O pohodáři se smyslem pro humor a pro rodinu. Nic pro něj nebude problém; zvládne opravit rozbitou pračku a poličky v kuchyni mi přimontuje bez řečí. Já mu za odměnu uvařím jeho oblíbenou svíčkovou nebo borůvkové knedlíky. Nikdy mě neodbyde slovy 'nevím' nebo 'nemám čas'. Po milování se ke mně nebude otáčet zády. Samozřejmě bude skvěle vycházet s mou matkou; s otcem občas zajdou na ryby. Táta ho tu a tam vezme kolem ramen a se spokojeným úsměvem prohodí: "Tak co ta naše Káča, nezlobí?" Na výročí seznámení mě vezme do Paříže, kde mě při západu slunce a se siluetou Eiffelovky za zády požádá o ruku... Tak takhle jsem si to kdysi malovala.

Za posledních sedmnáct let jsem si pustila do života (a do kalhotek) přes šedesát adeptů, kteří mé romantické představy měli naplnit. Žádný se o to ani nepokusil. Ani nezačal. Z mého milostného života zbyla odpudivá psychologicko- sociologická koláž z Alexina dotazníku.

První polibek v plechové budce autobusové zastávky, osahávačka na zábavě v místní sokolovně (ještě dnes si vybavím pachůl laciného vína ve voskovaných kelímcích), první sexuální zkušenost na stráni za sokolovnou. Byla jsem tenkrát spíš zvědavá, než abych po sexu doopravdy toužila. Vždycky mě bavily nové začátky, jenže všechno to obvyklé snažení, těšení a toužení nikdy nevydrželo dlouho. Zklamání, rozchod, nový partner. A tak pořád dokola. Kdy se to stalo, že mi ujel vlak a já zůstala s pochybnou pověstí stát na peróně?

Zítřka letím do Paříže, města svých romantických snů - s holkou, kterou znám sotva tři dny. To už je důvod k zamyšlení, nemyslíte? Z přemítání mě vyruší zvonění mobilu. Petra, svítí na displeji.

"V sobotu jdem pařit. V Esku bude o půlnoci striptýz!" vychrlí na mě bez pozdravu. "Pánskej samozřejmě," zachichotá se.

"V sobotu budu pryč." Zaváhám. "Letíme s Alex do Paříže."

"Paříž!? A s tou pražskou intoškou!?"

Uražené ješitnosti v jejím hlase si nelze nevšimnout. Zvýšený tón samozřejmě zastupuje otázku, proč jsem nepozvala ji. Nebo Lindu. Nebo nejlépe obě. Zpravím ji co možná věcně o Alexině výzkumu, ale Petra přesto dělá, jako bych ji i Lindu zradila! Už dlouhá léta předstíráme, že jsme nejlepší kamarádky.

"Tak nic, no," řekne mi, než se uštěpačně rozloučí.

*

Povinná návštěva u našich. Bez pusy mamce a taťkovi bych přece neodletěla... Výsledky tátovy zdravotní prohlídky jsou v pořádku, máma mi volala už ráno - takže otec sedící zachmuřeně v křesle mě překvapí. Tváří se, jako by měl do měsíce skonat bolestivou smrtí.

"Co se děje?"

Pohlédne na mě s výrazem mučedníka.

"Tvá matka mě iniciativně objednala na rektoskopii."

"Pro jistotu. V našem věku se nesmí nic podceňovat," vysvětlí mi matka vážně, a dokonce otce pohladí. Těkám očima z jednoho na druhého a snažím se nesmát. Když mě otec jde o hodinu později vyprovodit před dům, povzdechne si.

"Že si já blbec nevymyslel něco se zádama!" šeptá. "Nemuseli by mi strkat hadici do prdele... "

*

Alex se dostaví ve výborné náladě. V Paříži nikdy nebyla, stejně jako já.

"Pět let plánuju, že se tam konečně podívám."

Za hodinu je objednána v místním kadeřnictví. V Lindině kadeřnictví... Petra už Lindě určitě volala.

"Vykašli se na to," říkám jí opatrně.

"Mám to hrozný!" namítá Alex a tahá si za vlasy.

"Máš to dobrý."

"Nechám si to jenom přistříhnout."

*

Pět minut po jejím odchodu volá Linda. Jsem trochu ostražitá, ale ona překypuje vstřícností a přátelstvím. Uzavřeme obchod: odveze mě na letiště i z něj, když jí na víkend půjčím Corsu. Tváří se tajnosnubně. Nevyzvídám, u nás ve městě se stejně nakonec každý dozví všechno. Že by neměl auto? Linda samaritánka. Na základce pořád zachraňovala

opuštěná štěňata, kořata i zraněné holuby. Teď jsou to zneuznaní umělci, co dočasně nemají kde bydlet, alkoholici, kteří už zítra přestanou pít, aby jí dokázali svou lásku, nebo chlapi, kteří jí určitě vrátí dluh, až se jejich podnikání trochu víc rozjede. Taky jeden Pražák, co byl u nás v městečku dlouho znám pouze pod přezdívkou Masák. I Lindě. Když jsem se jí zeptala, co má napsané na zvonku dole u vchodových dveří, pravila, že "Půda 3".

*

Ráno mě Linda veze na letiště. V ulicích to vypadá jako po vymření. Zahlédnu starého Mirgu, který zmožen krabicovým vínem vyspává na trávníku, obličej přikrytý kšiltovkou. V parčíku u kostela sedí na opěradle lavičky opilý Tomáš, mezi kanadami položeného lahváče. Opodál dva Vietnamci rozbalují svůj stánek se zeleninou. Stres posledních dnů ze mě padá jako omítka z místního kulturáku. Sbohem, nápisy na zdech, sbohem, trapní milenci, pohoršení spoluobčané, nevěrní rodičové i uplakaní šéfové! Letím do Paříže!

Alex veze táta. Jako zkušenější cestovatelka navrhla sraz u balení zavazadel. PROMIN, JSME V ZACPE, 15 MIN, pípнул mi mobil před dvaceti minutami. Dívám se, jak dva zrudění mladíci zavíjejí kufry do igelitu. Pod pojmem "zabalit kufr" jsem si vždycky představovala něco úplně jiného. Konečně přibíhá Alex. Vypadá jako čerstvě naondulovaný pudl. Linda se škodolibě usmívá.

"Tak si to užijte, holky," popřeje nám.

*

Alex trpí strachem z létání, snažím se tedy po celou dobu letu udržovat hovor. Věkový rozdíl devíti let mezi námi není téměř znát. Případá mi dospělejší než Linda s Petrou dohromady. Zřejmě i proto, že vyrůstala jako jedináček. Otec docent i maminka lékařka byli vždy pracovně vytížení, a tak se Alex musela naučit postarat se o sebe. Odjakživa si prý mnohem víc rozuměla se staršími lidmi než s vrstevníky, což se odrazilo i v jejích dvou partnerských vztazích.

"Potřebuju životní zkušenost, charisma, vyrovnanost... Starší chlap přináší do vztahu pocit bezpečí a zázemí."

"A lenost, zatrpkllost, cynismus a většinou i povinnost platit alimenty," ušklíbnu se. "A problémy serekcí."

Letadlo drcne: právě jsme přistáli na francouzské půdě. Vymotáme se z letiště a jedeme taxíkem do hotelu. Mám báječnou náladu. Cestování ve mně odjakživa vzbuzuje opojné pocity. Vždycky si připadám, jako bych začínala novou životní kapitolu. Žádná profláklá Káča z Horní Dolní, ale tajemná cizinka s naprosto otevřenými možnostmi! Můžu být kýmkoli -

nedostupnou femme fatale, turistkou s melancholickým výrazem na procházce podél Seiny nebo osudovou ženou, která v baru zlomí srdce pěti chlapům. Nikdo mě tu nezná, nikdo mě nebude soudit. Alex stáhne okýnko a vystrčí hlavu ven. Kaštanové vlasy jí divoce vlají.

"Paříži, miluji tě!" volá a mává rukama. Rozverně se smějeme. Taxikář nás obezřetně pozoruje ve zpětném zrcátku.

Cítím v kostech, že tenhle víkend bude stát zato.

S průvodcem v ruce přejíždíme metrem. Diskutujeme nad mapou, bloudíme. Obdivujeme architektonické krásy. A nasáváme atmosféru Paříže: Invalidovna, Vítězný oblouk, Champs Elysées, Notre Dame. Cestou k Louvru potkáme houf rozverných polských turistek ve věkové kategorii 50 plus. Všechny mají na triku nápis Drunk And Gorgeous a štěbetavě se ptají na cestu do nejbližšího kostela.

Louvre se zpočátku jeví monumentální a úchvatný a my s obdivem a úctou procházíme výstavními sály - ale po třech hodinách mě přemůže únava. Alex se rozplývá nad pět tisíc let starou hlavou z Armorgu nebo Tuborgu, je mi to jedno. U Venuše Miloské je asi tisíc lidí a Monu Lisu už jen přeťpím. Alex má pochopení, netlačí na pilu. Venku se zhroutíme na lavičku.

"Paráda, co?" říká Alex okouzleně.

"To teda."

Mhouřím oči proti oranžovému kotouči zapadajícího slunce a pozoruju kolemjdoucí. Lidské mraveniště. Líbí se mi být jeho součástí. Anonymní součástí. Těší mě vědomí, že svět se točí dál, bez ohledu na životní eskapády jedné maloměstské Káči.

Padne na mě stín. Nad námi stojí zhruba třicetiletý sympaťák. Cosi prohodí ve své mateřštině. Tváříme se nechápavě, přejde tudíž do angličtiny: Odkud jsme? A jak se nám líbí Paříž? Slova se ujme Alex, jejíž angličtina je na rozdíl od té mé plynulá. Sympaťák se představí jako Etienne. Zve nás do nedalekého baru, kde čeká jeho kamarád. Alex se na mě pobaveně kření.

Kamarád se jmenuje Thomas. Není tak hezký jako Etienne, ale má mile rošťácký úsměv. Přes naše chabé protesty objednává sekt. Když barman otvírá láhev, zachytím Etiennův pohled. Usměje se a přišoupne si židli blíž ke mně. Celý večer mi věnuje zvýšenou pozornost. Neustále se mě na něco vyptává. Pod stolem se svým stehnem dotýká mého. Vážně to bude takhle jednoduché? Dvě osamělé ženy v Paříži potkají dva pohledné muže... Zvedáme se, Etienne platí účet. Dlaní mi přejíždí po zádech. Mám motýlky ve slabinách.

"No," slyším říkat samu sebe.

Jeho překvapení je nehrané.

"No, sorry," opakuji a беру do ruky kabelku.

Už nebudu děvka.

*

Z okna pokoje vidíme hlavně neonová písmena z názvu našeho hotelu. Alex se je pokouší fotit. Trochu prší. Vypijeme láhev laciného růžového. Zapínám mobil.

DEJ VEDET, JAK JSI DORAZILA. TATA

TAK JAK JE V PARIZI? UCES DRZI? ? CORSA ZATIM VCELKU.
LINDA

SLIBILA SI ZE U TOHO LIBANI BUDU. POSLI ASPON MMS. TOM

Ukazuju zprávy Alex.

"A to jsem chtěla na ten náš Kocourkov na chvíli zapomenout. Tady máš maloměsto: nemusíš lidem prohlížet garáže, ani vyhodnocovat dotazníky. Prostě jim koukni do mobilu. Prohlídni mobily neprovdanej m ženskejm."

Alex říká, že to není špatný nápad. Vzduchnu.

"Uletíš jim tisíc kilometrů daleko - a stejně jsou pořád tady..."

"Dostaveníčko v Samaře."

"Cože?"

"Vyděšený sluha prosí pána, aby mu půjčil nejrychlejšího koně, protože na tržišti do něj vrazila smrt. A tak chce rychle utéct. Co nejdál, až do Samary. Pán oblíbenému sluhovi koně půjčí a pak jde se na tržiště přeptat smrti, co to mělo znamenat. Smrt se omlouvá: nechtěla sluhu vyděsit. Sama byla překvapená, že sluhu vidí už dnes, když s ním má zítra schůzku v Samaře..."

Otevírám druhou láhev - a potom otevřu okno. Můj příští mobil určitě nebude mít růžovou barvu. Nebohý přístroj se odrazí od neonu písmene "S" a s tichým křachnutím dopadne na mokrý chodník bulváru Davout.

Jsem bez spojení. Spálila jsem všechny mosty – tak se to říká, ne? Alex mě nesouhlasně pozoruje. Náš hotel se stále jmenuje ARMSTRONG.

*

Dobrá snídaně jen posiluje příjemný pocit ze slunečného rána. Jablečnému pyré tu říkají compot. Nemám kupodivu žádné výčitky. Koneckonců, byl to jen mobilní telefon.

Na Champs Elysée mi Alex řekne, že miluje ženatého docenta z jejich katedry.

"Jak dlouho spolu chodíte?"

"Nechodíme spolu. On o tom neví. Já ho miluju a on o tom neví."

Střetnutí světů. Alex je jiný živočišný druh. Fotí mě pod Vítězným ob-
loukem. Mě, lůzra....

V malé hospůdce blízko stanice Odéon mi pak při obědě Alex dlouze
vypráví o svém idolu. Cassoulet je husí masíčko s klobáskami a bílými
fazolemi.

"A jak to budeš řešit?"

"Nijak. Přeci mu nemůžu rozbít rodinu."

"Tak se budeš sladkobolně opíjet a psát básničky?"

Mlčí.

*

Večer jedeme turistickou lodí proti proudu Seiny. Silné světlometry ol-
izují parlament, Musée d'Orsay, Louvre, Notre Dame. Alex mi tlumočí
anglický výklad. Na palubě zkolabovala nějaká paní v šátku. Modrá
světla sanitky na břehu, zmatek. Plavba se protahuje. Když po cestě
zpátky míjíme Eiffelovku, celá se najednou rozblíká. Myslím na tátu,
bude mít starost. Prosím Alex o její mobil. Tátovo číslo je jedno z mála,
které si pamatuju.

"No to je dost. Už jsem si dělal starost."

Tuhle větu občas potřebuju slyšet.

*

Odjakživa nesnáším vybalování. Otevřu kufr a vyházím špinavé
prádlo na podlahu. V příštích dnech budu o kufr i o prádlo zakopávat a
tvářit se, že mám tisíc důležitějších věcí na práci. Zkusmo nakouknu do
ledničky. Prošlý jogurt a sardinky. Welcome home.

Ráno se před zrcadlem nasoukám do černých pouzdrových šatů, které
jsem nosívala v době, kdy jsem pracovala jako asistentka na obecním
úřadě. Pak mě ovšem ve starostově posteli vystřídala jeho současná
sekretářka a já musela vyklidit pole. Udělám na sebe pár komických gri-
mas (hlavně nebrečet, Káčo!), stáhnu si vlasy do culíku a bez snídaně
vyrážím do zamračeného rána.

Před obřadní síní se srazím s Tomášem. V tmavém saku je k
nepoznání.

"No ne, z tebe je skoro člověk," rýpnu si.

"Něco mi dlužíš, Káčo!"

Matka stojí opodál a podezíravě si nás měří.

"Ale jdi ty."

"Barvy mám ještě dost," upozorní mě.

"Nevydírej mě!" odseknu polohlasem a zamířím za matkou.

"Co spolu máte?" ptá se okamžitě.

Pohládím si dlaní břicho.

"Dítě. Konráda."

Pokládám květiny pod podium s rakví a ve smuteční síni to postřehnutelně zašumí. Hlavy u sebe, jak jinak. Doma je doma.

Při refrénu skladby 'Jednoho dne se vrátíš' je poprvé slyšet pláč. Zarývám si nehty do dlaní a ze všech sil se snažím udržet výraz sfingy. V hlavě mi naskakují nejrůznější obrazy: Mirek přikládá do starých cihlových kamen. Mirek na kole. Mirek nahý na břehu rybníka. Vzpomínám na to, jak mě hladíval po vlasech, vařil mi lipový čaj nebo jak mi vždycky udělal ráno svačinu do práce - dva krajíce chleba se salámem zabalené v papírovém ubrousku. Matka do mě šfouchne. Píseň dozněla, všichni se zvedají. Zařadím se do štrúdlu lidí, kteří jdou kondolovat nejbližším příbuzným.

"Upřímnou soustrast," říkám Kroftově jediné dceři Anně. Nikdy o ní nemluvil, ale její fotky měl vystavené na sekretáři v obývacím pokoji. Nepřátelskému výrazu v její tváři samozřejmě rozumím. Později mě dohoní na šterkem vysypané cestičce podél urnového háje.

"Když jsme vyklízeli chalupu, našli jsme tohle," oznámí mi a vrazí mi do ruky zažloutlou obálku.

"No jen se podívejte!" vyštěkne.

V obálce jsou dva mé akty pořízené jednoho letního dne v slunečnicovém poli.

"Taková ostuda! Nechoďte nám na oči," zasyčí.

*

V práci předám šefovi dárky – kvalitní Bordeaux a zapalovač v podobě Eiffelovky. Za víkend v Paříži nic moc, ale i tak mi dojatě děkuje.

"Kačenko, a jak ses měla?"

Než spustím vyprávění o Moně Lise, jdu ho opatrně obejmout.

*

Večer sedíme s Alex v mé garsonce, pijeme chardonnay (původně zakoupené pro její rodiče) a bavíme se nad fotkami v notebooku.

"Bylo to fajn," zhodnotí zájezd Alex, protáhne se a plácne sebou na gauč.

"Kdybys kdykoli cokoli potřebovala, jsem tvým dlužníkem."

Vzpomenu si na Tomáše. Tak ať to mám z krku.

"No, něco by se možná našlo," říkám. "Potřebuju něco nafotit."

Chapter 4

Zrcadlo

Převyprávím Alex celou story s Tomášem.

"Moment!" přeruší mě nevěřičně. "Takže ty sis u šestnáctiletýho skinheada, kterej pomaloval půl města hanlivejma nápisama o tobě, objednala tytéž nápisy o spoluobčanech - a slíbila mu za tolesbický fotky?!"

Zahanbeně přikývnu. Ještě před pár dny jsem byla na svůj odvetný úder rodnému městu docela pyšná, ale když se to takhle stručně shrne, opravdu z toho nevycházím moc dobře. Měla bych se učit věci přesněji pojmenovávat. Měla bych přemýšlet dřív, než jednám.

"S teroristy, s komunisty a se skinheady se nevyjednává," říká rezolutně Alex. "Ten hajzlík tě uboze vydírá. A já nechápu, proč se necháš."

Já vlastně taky ne. Chabě namítám, že sliby se mají plnit. Oči Alex nesusouhlasně bloudí v pološeru místnosti. Obě se podíváme do protějšího rohu, do velkého zrcadla s barokním rámem, které mi před pěti lety věnoval právník místní radnice.

"Takže nechceš zůstat tomu potetovanému chudáčkovi nic dlužná?" zeptá se mě Alex a potutelně se usměje.

*

V noci mám sen:

Visím za ruce na samotné špici Eiffelovky. Povlávám ve větru a křečovitě se držím železné konstrukce. Klátím nohama ze strany na stranu a vyjeveně zírám na dav pode mnou. I když jsou tak směšně malí, mají na titěrných krcích obrovské hlavy, takže zřetelně vidím jejich obličeje plné zlosti a výsměchu.

Visím tam nahá.

Ze zdola na mě pořvávají, tleskají a povzbuzují. Ať už se prý konečně pustím!

Mirkova dcera mává zlostně mými akty.

Moje matka je zavěšena do lékárníka.

"Mamí!" křičím zoufale, ale jsem moc vysoko a fouká příliš silný vítr.

Táta stojí opodál houfu; vedle něj zdravotní sestřička se svůdným pohledem.

Bláhová má na rukou novorozeně a zvedá ho, abych ho viděla. To dítě mi cosi ječí do tváře.

Nějaký cizí chlápek drží v ruce můj starý růžový mobil a směje se.

Cítím, že už se dlouho neudržím. Ti dole to taky vědí. V poklidu se rozestoupí a udělají mezi sebou místo pro můj předpokládaný dopad.

Prsty se pomalu pouští studeného kovu.

Letím, propadám se.

*

Ráno jdu do práce ještě celá rozhozená. Před Srdcem domova stojí moje Corsa. Ať si s ní Linda klidně jezdí, teď ji nepotřebuju - ale co peče s mým nádražáčkem?

Postávám na rohu ulice a čekám. Linda vyběhne rozčileně z obchodu a odjíždí. Šéf se tváří neutrálně. O Lindě ani slovo. Uvařím kávu. Šéf mi připálí zapalovačem z Paříže. První cigareta. Hrnky s kafem máme postavené na parapetu výlohy.

"Krofta to měl pěkný," říká zamyšleně šéf.

"Nebylo tam moc lidí," poznamenám opatrně.

"Dožil se vcelku vysokýho věku. To už pak moc lidí nemáš."

"Dozvěděla jsem se ale pár novejších věcí."

"Povídej."

"Není například pravda, že Velebil rezignoval. Musím chodit na pohřby častěji."

Míjí nás Mirga. V bílé košili, v ruce nese důležitě futrál s trubkou.

"Bonžúr, madam," zahaleká.

Vyrazí mi to dech.

"Dobrý den," odpovím zmateně.

Podívám se na šéfa.

"Odkud ví, že jsem byla v Paříži?"

"Zeptej se jeho staré. Umí hádat z ruky."

Obejme mě kolem ramen a políbí mě na krk. A ještě jednou. Směje se na celou ulici. Všichni nás vidí.

"Ať nám každéj nasprejuje na výlohu, co je mu libo!" volá šéf.

*

Během večera nafotíme dvě desítky fotek. Alex se obětavě plazí po koberci, aby dosáhla optimálního úhlu.

Nakonec vybereme tři. Na první fotce stojím vzpřímená, lehce se usmívám a s přimhouřenýma očima se rty dotýkám vlastního obrazu. Rozkošný polibek. Na druhé fotce jsem mírně skloněná, obě dlaně mám

přitisknuté k zrcadlu ve výši hlavy, špička jazyka se lehce dotýká svého zrcadlového protějšku. Třetí snímek mě zachycuje, jak něžně líbám své nahé rameno; vlasy si přidržuju nad hlavou, bradavky prosvítající tenkou blůzkou se zdvojují na chladivém skle.

Alex se povedl malý zázrak: dneska jsem v zrcadle objevila hezkou a vášnivou ženu. Ženu, kterou bych mohla mít ráda. Nemám sice úplně čistý stůl, ale vlastním zbrusu novou Nokii bez jakýchkoli pochybných kontaktů. Mám taky novou kamarádku Alex. Nemám zatím milého, ale jsem připravena naběhat mnoho koleček - tenhle vtip mi Alex vyprávěla v letadle (Kohout honí slepici kolem dvorku a slepice si říká: Holka, vydrž ještě tři kolečka, aby tě neměl za couru.)

*

Nazítří v poledne čeká Tomáš na lavičce u kašny, která je už léta bez vody - v našem městě je takových zanedbaných míst i duší víc. Vstane. Palce má zasunuté za opaskem u kalhot a klátivým krokem se blíží ke mně. Dupe kanadami a naparuje se v nové černé bundě se spoustou kapsiček, cvočků a zipů.

"Hele," ukazuje mi záda.

Obrovský nápis: SFC, security agency.

"Říkej mi seržante," žádá mě napůl vážně.

Zasměju se. Je mi ho už jen líto.

"Máš?" ptá se přímo, bez úsměvu.

"Jo."

Předám mu tři fotky a čekám na jeho reakci. Tomáš na snímky nechápavě civí. Zamračí se.

"Nejsou špatný, ale voba víme, že jsem měl na mysli něco úplně jinýho."

"Chtěls fotky, kde líbám holku?"

"Nedělej si ze mě prdel, Káčo," říká výhružně. "Nebo uvidíš!"

Neřeknu na to nic. Usmívám se.

Se skinheady se nemluví.

*

Nazítří po ránu mi volá starosta a – světe, div se – nabízí mi právě uvolněné místo asistentky.

"Katko, neznám nikoho šikovnějšího."

Uvědomí si ten nechtěný dvojsmysl a překotně pokračuje:

"Nechtěla bys to znova zkusit? V dnešní době to je jistý místo se slušným platem."

"Ve vsí počestnosti?"

"Ve vší počestnosti, samozřejmě! Copak si můžu dovolit další skandál? Rozmysli si to a dej mi zítra vědět."

Zpátky na radnici? Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky - ale tahle nabídka je výzva.

Proberu to s Alex.

*

Po obědě na mě mobil chrlí novinky u našich.

ZASE JSEM NACAPAL MAMU S LEKARNIKEM. TATA

Očekávám, že máma zavolá během hodiny. Stane se tak za necelých dvacet minut.

"Káčo, tohle už asi neurovnáme... "

"Ale mami, ber to s nadhledem."

Lékárník a sestřička - to se v jejich věku hodí, myslím si. Ještě doktor a budou to mít komplet.

"Táta se odstěhoval se do tvého pokojíku... "

"Mami, já k vám někdy zajdu. A povečeříme - společně, jo?"

"Přijed', Káčo."

*

Alex večer přichází s velkou taškou špinavého prádla - a očividně ji zarazí podobná hromada, která po návratu z Paříže ještě pořád leží v rohu mé garsonky. Roztrídím veškeré naše šatstvo na bílé a barevné a dám práť první pračku. Vzpomenu si přitom na Petru s Lindou a taky na písničku Neopouštěj staré známé pro nové... Alex mi asi čte myšlenky.

"Neurazily se ty dvě?"

Stará pračka začne hlučně máchat.

"Možná bysme s nima mohly někam zajít," říkám. "Aspoň nakupovat nebo tak něco."

"Chodíš ráda nakupovat?"

"Ty ty dotazníky nečteš?"

Vím jistě, že tahle otázka tam byla.

"Čtu. A některé čte i docent," přizná mi klidně Alex. "Prý ho to vzrušuje."

Je mi úplně jedno, co vzrušuje nějakého docenta v Praze. Alex si lakuje nehty. Chodí po pokoji a mává rukama. Docent bude nejspíš dost ujetý. Alex kontroluje nehty a uléhá pod deku na gauč.

"Lindě a Petře jsi ten dotazník dala taky?"

Chvíli váhá.

"Ano."

"Oběma?"

Přikývne.

"Mohla bych si aspoň něco přečíst?"

Vím, že řekne ne.

"Ne. Víš, proč ne?" zeptá se Alex. "Protože by to bylo neprofesionální."

"To by mě nenapadlo."

Slyším, jak se tiše směje.

"Protože Linda mě s ním poslala do prdele a Petra mi ho ještě nevrátila."

Začnu se chechtat a Alex se přidá.

Chci ještě jednu odpověď.

"Docentovi jsi dala přečíst i svůj dotazník?"

Příliš dlouhé ticho mě vždycky spolehlivě uspává.

*

V práci se teď nudím víc než jindy. Mám nový mobil bez čísel, takže nemůžu nikomu zavolat. Naštěstí za hodinu zavíráme.

Zrovna stírám podlahu, když před prodejnu zastavuje auto městské policie. Honza a ten jeho kámoš. Takový důležitý zrzek.

"Kde máš Corsu?" ptá se Honza.

"Půjčila jsem ji Lindě."

Podá mi klíče.

"Tak to si vyřídíte mezi sebou. Auto stojí u mostu před parkem. Bylo otevřený a s klíčkama v zapalování. Tady David chodil půl hodiny okolo, ale nikdo nepřišel. Radši jí zavolej."

Kroutím hadr a krčím rameny: ztratila jsem mobil... David vytáhne svůj telefon a ukáže mi displej s Lindiným jménem. No vida. První číslo. Začínám žít.

"Díky."

Jdu pro auto. Když vyjdu z Podzámecké a zatočím k parku, vidím, že u mostu blikají majáčky. Zastavím se za hloučkem zvědavců. V říčce se brodí hasiči.

Můj divný pocit sílí.

Linda pořád nebere telefon.

Chapter 5

Koza

Lindin mobil kdesi vyzvání, ale ona ho nebere.

Takže to tu máme zas, pomyslí si.

Lindiny sebevražedné pokusy patří ke koloritu našeho maloměsta stejně jako vyzvánění hodin na radniční věži, dětský pěvecký sbor nebo má promiskuita. Každý z místních lidí se osobně zúčastnil minimálně jednoho jejího vystoupení. O začátku své show nás Linda informuje buďto pomocí sms, nebo nepřímo formou nepřijatých hovorů – a samozřejmě zavolá i na čísla 155 a 158, protože kdo by ji jinak zachraňoval?

Linda pravidelně obměňuje tři scénáře: buď se s provazem v ruce prochází pod stromy na říčním břehu a předstírá, že se hodlá oběsit, nebo stojí s oprátkou na krku na mostě (druhý konec provazu má vždy ovázan kolem nějakého šutru), popřípadě se s kusem rozbitého zrcadla dramaticky brodí naší mělkou říčkou (chce se naoko utopit a ještě vykrváčet). Všechny tyto demonstrativní akce jsou shodně provázeny Lindiným hysterickým monologem na téma "Chlapi jsou svině!"

Přesto se o ni pravidelně bojíme.

Policejní a hasičský rej, který se pod mostem odehrává dnes, má naštěstí jiného původce: na písčitém ostrůvku uprostřed řeky sem a tam pobíhá vyděšená mladá koza.

Na jejím maličkém stanovišti se jí očividně nelíbí, ale vkročit do proudu a zkusit se dostat na břeh se bojí.

Soucítím s ní, neboť se v ní okamžitě poznávám.

*

Na kozu nakonec hodili síť a pramicí ji převezli na břeh.

Na mě nehodil nikdo nic.

U Corsy na mě čeká Linda. Omlouvá se za auto. Chce si promluvit.

"Pojeďme k Rozárce, " poprosí mě.

Na okraji lesa za městem stojí barokní socha sv. Rozálie, ochránkyně před morem. Začínám být z Lindy trochu nesvá: co se mi chystá sdělit? Že má poměr s mým nádražákem?

Jsme na místě. Vypnu motor a mlčky sedíme. Linda navrhuje, abychom se šly projít.

"Musím si trochu vyčistit hlavu," říká.

Nadechne se – a ve třech vteřinách mi svěří největší tajemství svého života: můj šéf je její otec.

Zdá se, že pískovcovou světici nechává Zpráva roku chladnou.

*

Večerní panelák je jako nažrané zvíře, které si našlo klidný kout a tráví: navenek nehybné a tiché, útroby však pracují. Připadá mi, že má garsonka leží někde mezi jeho srdcem a žaludkem - je tu slyšet úplně všechno. Stará Blažková z přízemí vztekle tříská plechovým kýblem. Zřejmě zas někdo nevytřel chodbu, přestože byl na řadě. Nahluchlý důchodce Potočka z vedlejšího bytu poslouchá Moravanku. Vondrákovi pode mnou souloží, což je koneckonců zábavnější než film na Nově, ale ne každý je schopen psát si vlastní scénář večera. Automechanik Koudelka z bytu nade mnou právě spláchl.

*

Alex přichází přesně v devět.

Pijeme skořicový čaj a přikusujeme lehce pikantní paprikové chipsy. Kdyby nás někdo viděl, možná by došel k závěru, že jsme těhotné.

"Já to vidím takhle," promluví Alex poté, co jsem ji obeznámila se starostovou staronovou pracovní nabídkou. "Buďto tě považuje za schopnou a potřebuje tě, nebo se mu prostě zastesklo po starých dobrých časech... Nebo obojí."

"No jo, ale jak to zjistím?"

"Jedině tak, že tam nastoupíš," usměje se Alex a labužnický rozkousne obzvláště velký bramborový lupínek. "Co tě mezi těma kuchyňskejma linkama drží? Vždyť to nikam nevede. Nikoho tam nepotkáš, nic nového se nenaučíš, plat máš podprůměrný - tak co řešíš?"

Alex má pravdu. Z racionálního hlediska opravdu není co řešit. Sentiment stranou. Nádražák je sice milej, ale vůči němu nemusím mít žádný velký výčitky. Jenomže na druhou stranu se mně odtamtud nechce. Strávit osmdesát procent pracovní doby surfováním po internetu a brát za to plat, ze kterého jde vcelku vyžít – no neberte to. Zjišťuji, že už ve svých třiatřiceti letech poněkud postrádám ambice.

"Když já ti nevím," vzdychám.

"Já zas vím, že pokud člověk dostane radu, má z principu tendenci udělat opak."

"Babo, rad!"

Takhle se dál žít nedá, něco se musí stát! Rekapituluji poslední roky svého života a přemýšlím. Je mi třiatřicet a žiju sama, poslední dobou mi navíc nějak chybí kyslík.

"Trvej na smlouvě na dobu neurčitou," doporučuje mi Alex, ale cítím, že je duchem jinde. Nakonec pochopím proč: oznamuje mi, že se minimálně týden neuvidíme – bude v Praze zpracovávat první várku dotazníků a závěry předloží svému milovanému docentovi.

Je prý už teď nervózní.

Pocítuje prý šimrání v žaludku.

"V žaludku?" ujišťuju se s úsměvem.

"Těším se," přiznává Alex. "A bojím."

Vlastně jí ten známý stav závidím.

Je 23:13 a mimozemšťanka Alex se právě odebrala na jinou planetu. Chodba je vypulírovaná, Moravanka i Vondrákovi už spí a Koudelka znovu splachuje.

*

Doma to o víkendu nepoznávám. Kuchyň je uklizená, leč pustá, a bez jakékoli vůně.

"Ale já jsem přišla na oběd, mami! Mám hlad. Schválně jsem skoro nesnídala..."

Jenomže matka prostě vařit nebude. Ne, pokud to bude jíst ON. Už mého otce není schopna ani pojmenovat. Kapituluju a pouštím se do díla. JÁ vařím v domě svých rodičů... Matka nemá ani nakoupeno, takže servíruji špagety s kečupem. Volám na otce, ať sejde dolů. Žádná odpověď. Jdu tedy nahoru za ním.

"Já s NÍ nebudu jíst u jednoho stolu. Kačenko, promiň. Nechci si na starý kolena pořídit žaludeční vředy."

Donesu talíř špaget tátovi nahoru. Matka mi oznamuje, že jíst nebude, protože nemá hlad.

Nakonec se proti své vůli stejně sejdou dole v hale: matka namalovaná, otec ve svém nejlepším saku. Oba na odchodu - a každý jinam. Střeží se vzájemných pohledů a mlčí. Já jako bych tam nebyla.

"Já vás svezu. Chcete nejdřív do lékárny, anebo do nemocnice?" pokouším se odlehčit dusnou atmosféru.

Nedostává se mi odpovědi, a tak raději vyklízím pole. Takhle jsem je ještě nikdy neviděla.

*

V pondělí jdu z práce rovnou na obecní úřad.

"Po dlouhé době jsi mě příjemně překvapil," říkám starostovi poté, co mi oznámil výši nástupního platu. "Jestli mi dáš smlouvu na dobu neurčitou, tak to beru."

"Obvyklé to není," reaguje rozpačitě starosta. "Ale když už jsi tu jednou dělala a osvědčila ses ... Můžeš nastoupit už zítra?"

"Snad jo."

"Jo, Katko, a v práci si budeme vykat. Nechci, aby kolovaly nějaký zbytečný drby - vždyť to znáš, ne?"

Ano, znám. Mě pomlouvá i voda v kašně na náměstí. Pokud si starosta myslí, že vykání drby zastaví, pak tohle město nezná.

*

Kouříme se šéfem naši poslední cigaretu.

Zíráme před sebe, do neurčita. Výjimečně nemlčím: snažím se mu vysvětlit, že musím začít znovu, jinak, ale jen se smutně dívá někam skrze mě. Nakonec pokývá roztomile rozcuchanou prošedivělou hlavou.

"Já ti ve štěstí bránit nebudu, dveře tu máš vždycky otevřené. Tak na to nezapomeň."

Stojíme proti sobě, cítím, jak se mi začíná chvět spodní ret.

"Nezapomenu."

Opět ty smutné pomněnkové oči, najednou je tu zase ten můj obyčejný nádražák. Udělám krok k němu, obejmeme mě.

"Budu v baráku o dvě ulice vedle..., " pokouším se ho utěšit.

Před obchodem zatroubí auto. Začínám balit věci ze stolu: tři načaté krabičky cigaret, pár sponek, růžovou sešíváčku... Tu tady nechám šéfovi na památku.

*

Ráno nastupuju na radnici.

Starosta mě veřejně žádá, abych ihned začala pracovat na svém prvním úkolu.

"Důležitém úkolu," zdůrazní.

Očekávám přípravu nějaké prestižní schůzky nebo aspoň roztrídění výdajových účtenek kanceláře, ale realita mi vyráží dech.

"Musíte zjistit, kdo zavezl tu kozu doprostřed řeky. Zajímá se o to tisk, ochránci přírody a... No prostě je to důležitý, nerad bych, aby se z toho stala nějaká záminka pro politickou provokaci, no znáš to... Znáte to. Tak domluveno, slečno Vránová?"

Takže kozí detektiv. To je džob.

*

Když večer zapípá mobil, očekávám problém. Jsem životní optimistka, která se naučila vždycky počítat s tou horší variantou.

MATKA SE ODSTEHOVALA K LEKARNIKOVI. PODAM ZADOST
O ROZVOD. TATA.

Není mi dvanáct let, abych měla z rozvodu rodičů trauma, nicméně
mě to rozlítostní. Volám matce. Potvrzuje otcova slova, ale nemůže se o
tom teď bavit, protože "je zrovna s Vojtou."

Nikdy mi nedošlo, že lékárník má nějaké křestní jméno.

Někdo zvoní. Dejte mi už dneska všichni pokoj! Rázně otvírám dveře
na chodbu odhodlaná okamžitě vyhodit kohokoli, kdo za nimi bude stát.

"Alex?!?"

Je rozcuchaná, podnapilá, má pomačkanou blůzu a tváří se nezvykle
dramaticky.

"Nemělas být v Praze s docentem?"

"Já... Můžu dál?"

"No jasně, " otvírám dveře dokořán, ale ona pořád stojí na chodbě.
Sáhne do kabelky, vyndává půllitrovou placatku Jamesona a řádně si z
ní přihýbá.

"Pozvala jsem ho sem," sdělí mi. "Zítra přijede."

Zvířecí detektivka

Tři hodiny ráno. Sjíždím výtahem do přízemí, přes noční košili kabát, v ruce odpadkový koš. Čouhají z něj Alexiny dotazníky, které kolem půlnoci pozvracela - ještě s mým diářem, menstruačním kalendářem a složenkou na havarijní pojištění Corsy. Snažím se nevnímat pach natráveného čevabčiči a pročítám sbírku nápisů na stěně výtahu. Vedle starých výtvarů se objevil nový. "Ta mrcha mi nedala!" No, alespoň mohu být klidná - o mně ten nápis být nemůže.

Venku svítí jediná lampa. K betonové ohradce s kontejnery její světlo už nedosáhne a do temného kouta, kde teď nejspíš vyruším tlupu hodujících potkanů, se mi vůbec nechce. Navíc mám pocit, že se tam cosi pohnulo. Odhodlaně se blížím, když se mezi kontejnery vrávoravě vztyčí postava.

Nahá postava.

"Blbá koza," mumlá zcela opilý Tomáš.

Jsou dva pod nulou a on má na sobě jen slipy. Má zatracené štěstí, že jsem ho našla včas. Na nic se ho neptám. Sedmé patro. Tomáši, vstávej! Drží se mě kolem krku, klepe se tak, že se třesu s ním. Vpotácíme se do chodby, a než sáhnu po vypínači, chodba se rozsvítí.

"Dobrý večer, slečno Vránová," pozdraví mě stará Nováková.

Vyklepává rohožku (ve tři ráno!) a její oči pod silnými brýlemi se snaží zachytit každíčký detail.

Chabě kývnu na pozdrav. Odmítám komukoli cokoli vysvětlovat. Alex naštěstí tvrdě spí. Dotáhnu Tomáše do koupelny a pustím na něj teplou vodu. Je promrzlý, ale mokré teplo rychle účinkuje. Konečně je schopen na mě zaostřit zrak. Zahajují výslech.

"Co bylo s kozou?"

"Mirga tvrdil, že kozy neplavou. Já, že jo."

Začíná mi to docházet.

"Tak jsme se vsadili o tisícovku. Byli jsme opilí, jinak bych se s cigošem nebavil, ne?"

Rezignovaně přikývnu.

"Prostě jsme ukradli kozu starý Cermanový a vodnesli ji na ten ostrůvek. Měla hodinu, aby to přeplavala... Jenže si to pořád rozmejšlela - a pak už nás předběhli hasiči."

Vzdychnu, najdu svoji teplákovou soupravu, jedny ponožky a starou lyžařskou bundu a všechno to po něm hodím.

"Oblíkni se a vypadni!"

Dotčeně odchází (nejspíš pořád jako panic). Zamknu za ním, svalím se na postel vedle chrápající Alex a snažím se usnout. Za pár hodin musím být svěží a upravená na radnici.

*

Zdá se mi další divoký sen. Mirgova Eržika mě zaklela v kozu. Stará Šimonová mě táhne za provaz na trh. Začíná vyvolávání, kdo dá víc. Podaří se mi jí vytrhnout. Honí mě smečka psů. Úplně cítím jejich mordy plné odkapávajících slin. Zoufale mečím. Cestu mi zahradí Roman, v ruce drží obrovský nůž.

"Tak pojd', pojd', malá."

*

Ráno mě probudí mobil. Máma.

"Káčo, fakt jsi mě zklamala! Doteď jsem tě bránila, když tě někdo pomlouval, ale ty už asi vážně nevíš, s kým bys... Jsi COURA, abys věděla!"

Bez odpovědi hovor ukončím. Mobil podruhé. Petra.

"Nazdárek," hlaholí.

Slyším, jak vedle ní vyprskne smíchy Linda.

"Tak co Tomáš? Jakej byl?"

Zavěsím, klesám do křesla a zapaluji cigaretu. Nic jsem neprovedla. Nikomu neublížila. Vždycky jsem hrála podle zákona o zachování rodiny (jen u mě v garsonce, jen v době, kdy je manželka mimo domov). Trochu respektu, prosím. Trochu úcty.

*

Sedím ve staronové práci. Rozhlížím se po kanceláři a kupodivu jsem docela spokojená. I přesto, že první audienci musím udělit... koze. Nikdo nevěděl, co s ní, a tak ji hasiči prozatím přivázali ke stromu ve dvoře radnice. Hanka Mráčková, sekretářka náměstka, tu v koutě tajně kouří. Připojím se k ní a taky si zapálím. Neprojevuje žádné nadšení. Nemá mě ráda - už od základky. Se svým šéfem, na rozdíl ode mne, ještě nespala. Společně pozorujeme přežvykující kozu.

"Mám prej tu blbou kozu vyslechnout," pronesu naoko vážně.

"Tak to udělej," praví Hanka jízlivě, "Tlumočníka nepotřebuješ... "

"Až tu bude zatoulaná kráva, pozvu si tebe," opáčím.

Naše budoucí vztahy s Hankou se tím jednou provždy vyjasnily.

*

Na policejní stanici se nad obrazovkou počítače hrbí zrzek David. Když mu řeknu, že jsem starostou pověřená, abych vypátrala únosce kozy na ostrůvek, jen protočí panenky.

"Proč by měl starosta pověřovat takovým úkolem prodavačku kuchyní?"

V komiksovém obláčku nad jeho ryšavou palicí se možná vznáší obrázek kozy vylizující pekáč.

"Už tam nepracuju. Nastoupila jsem na radnici jako starostova asistentka."

Nekomentuje to, ale dobře ví, proč byla má předchůdkyně propuštěna.

"Fajn, brnknu tam. Posadte se zatím."

Popadne starý telefon a vytočí číslo. Slyším vyzváněcí tón. Dvakrát. Třikrát.

"Nikdo to nevezme," řeknu potichu. "Starosta je dneska na kraji a sekretářka..."

Položí sluchátko a chvíli si mě prohlíží.

"Dáte si kafe?"

*

"Doufali jsme, že to s tou kozou zameteme pod koberec," přiznává, zatímco usrkává ze svého upatlaného hrníčku. "Jenže tam bylo takovejch diváků... Co furt čucháte k tomu kafi?"

"Plavou v něm mastný kola."

"Kolega si v rychlovarce vaří instantní polívky," omluvně se usměje.

Má hezké bílé zuby.

"Kolik vás tu vlastně slouží?" ptám se a rozhlédnu se po kancelář: věšák, tři stoly, pár židlí, plechové skřínky, dva počítače s blikajícími obrazovkami, na podlaze omšelé linoleum, na zažloutlých stěnách poličky s vyprahlými kytkami, rádio potichu vyhrávající Another Day In Paradise. Tohle místo má do ráje daleko.

"Čtyři. Já s Honzou a Pavel s Lukášem. Jména jak z biblický vochranky, co?"

Přikývnu.

"Lukáše znám, chodil s náma na základku."

"No a Pavel většinou hlídá právě u školy. Určitě jste ho zahlídla."

"Jo, zahlídla."

Tenhle policajtík má asi metr padesát, a to si určitě nechal podrazit podrážky. Přesto je menší než polovina dětí, jejichž bezpečné přecházení s nasazením vlastního života zajišťuje.

"Zabiják, co?" zazubí se David.

"No to teda," rozesměju se. "Myslela jsem, že máte nějaký minimální požadavky, na tělesnou vejšku a tak... "

"To mají normální policajti, my měšťáci na to až zas tak nehledíme."

Prohlížím si omšelou služebnu.

"Ministerstvo vymyslelo supr akci na zvelebení policejních stanic. Projekt 5000. Těchhle prostor se to ale nedotklo, protože je máme pronajatý."

"Škoda."

"Ani ne. Kámoš v takovym renovovanim kanclu maká. Rychlý kompy, elcédéčka, nový podlahy i nábytek, vymalovaný stěny. Jenže když tou potěmkinovkou projdete do dalších místností, kam už má veřejnost vstup zakázán, najdete tam to samý, co tady. Ale nám tu aspoň ne-
votravujou žádný VIP návštěvy."

Zatvářím se důležitě a naoko uraženě.

"Osobní asistentky velkejch zvířat, soukromý vočka a zvířecí detektivy," zašklebí se na mě, "samozřejmě vítáme s otevřenou náručí... "

Vypadá trochu jako ten hlavní zrzoun z Kriminálky Miami. Řeknu mu to. Rošťácky se usměje, vytáhne z kapsy černé sluneční brýle a nasadí si je na nos. Odkáže si.

"Myslím," pronese hlubokým hlasem, chytí nožičku brýlí mezi ukazováček a palec a začne si je pomalu sundavat (přičemž mhouří oči a zatíná zuby), "že jsme našli našeho muže."

Zatleskám mu. Policista se ukloní, sklapne brýle a zastrčí je zpátky.

"Tady většinou řešíme jen vloupání."

Najednou se zaposlouchá do rádia, popojde k němu a zesílí ho.

"Simply Red," řekne, "moje oblíbená kapela, pochopitelně."

Ví, že mě baví. Zase písničku ztlumí.

"Často někoho chytíme při činu, trochu ho zmáčkнем a von ze sebe vysype dalších pět vloupaček."

"A jste spíš ten hodnej, nebo spíš ten zlej?"

"Ten hodnej. Fyzický násilí zásadně nepoužívám. Maximálně párkrát přetáhnu kluka nebo babku tonfou přes záda, když se nechtěj v autobuse legitimovat revizorovi."

Je fakt milej.

*

"Nezapomínejme ale," řekne rádoby úřednickým hlasem, "že jste sem byla vyslána ve velkém případě Kozího muže."

"Nebo Kozí ženy."

"Ta koza váží aspoň šedesát kilo. Pokud ji někdo na ostrůvek dotáhl na zádech, byl to spíš chlap."

"Když naši stavěli chalupu, nosila jsem padesátikilový pytle s cementem, a to jsem holka."

"Fajn. Takže hledáme Kozího muže, Kozí ženu nebo Kozí holku. Seznam podezřelých se nám povážlivě rozšiřuje. Zajímá nás kdokoli, kdo se v okolí zabývá kozama."

"Noční klub Amanda?" navrhuju odvážně.

"Nebo půjčovna DVD? Teď bychom se měli domluvit na společném postupu."

"Ráda bych brala otisky prstů. Jsem taky schopná vyslechnout svědky. Umím totiž dobře cvakat lampičkou. Mám ji doma u telefonu. Při delších hovorech si s ní hraju."

Zrzoun naoko pohoršeně zvedne obočí.

"Jednou jsem během telefonátu bezděčně vyšroubovala žárovku, strčila prst do objímky a pomalu jím projížděla závity až... až... "

Jak se říká tomu řuplíku na dně, kterým objímka končí?

"Až na vrchol?" pomůže mi s nevinným výrazem v očích David.

"Jo, na vrchol... A prstík průzkumník dostal pecku. Taky by mě docela bralo prozkoumat okolí činu a odlít otisky pneumatik na břehu řeky. Ale vidím tu jeden problém."

"Jakej?" zajímá ho.

Zvoní mi mobil, típnu to.

"Obávám se, že jsem rovněž příliš hodná. Určitě jste o mně už slyšel."

Policista se zamyslí.

"To nevádí, to pachatele splete," rozhodne.

*

Další hodinu vymýšlíme teorie, kdo a proč kozu na ostrůvek dotáhl. Naše vysvětlení jsou čím dál nereálnější, ale dobře se bavíme. Přejdu si, aby se zbytek biblické ochranky dnes už nevrátil. David je sympaťák. Hlavou mi bleskne otázka, jestli je zrzavej i tam dole, ale hned se okřiknu. Pijeme druhé kafe- asi aby nevypadalo divně, že s ním sedím tak dlouho. Policista najednou zmlkne. Dívá se na mě a o něčem přemítá. Nakonec řekne:

"Právě jsem se rozhod. Nevím, jestli dobře, protože vás moc neznám."

Začne mě šimrat v žaludku. Jako bych měla trému. Včera jsem se kvůli podobnému šimrání smála Alex. Polknu.

"Ale něco už se k vám doneslo, nebo ne?"

"Něco jo, ale snažím se myslet samostatně. Co byste řekla tomu, kdyby vás jeden nedávno rozvedený, nepříliš úspěšný a notabene zrzavý městský policista pozval na večeři?"

Motýlci v podbříšku. Takhle to začíná – jenže bohužel znám nejen začátky, ale i ty konce. Chci to znovu zažít? Měla bych mít rozum a dodržet, co jsem si slíbila.

"A co kdyby dodal, že by ho mrzelo, kdybyste si to vysvětlovala jinak než jako pozvání na večeři? Což na druhou stranu neznamená, že chce, aby zůstalo jen u té věci. Ale zároveň se nechce do ničeho hrnout po hlavě."

Najednou se zarazí, svraští čelo, jako by poslouchal, jestli někdo neklepe na dveře.

"Bylo by dobré mít na paměti klíčové slovo - platné nejen pro ten večer, ale všeobecně."

Nechápu. Ukazováčkem naznačí, ať chvílku počkám, zvedne se ze židle a dojde k rádiu, které znovu zesílí. Ozve se Peter Nagy.

"Strážia nás tu kamery, tu nik nikomu neverí," zpívá a David vztyčeným ukazováčkem naznačuje, že za chvíli to přijde - a taky že ano: "Len pomaly, len pomaly... pomaly," dozpívá Nagy refrén.

Napadne mě, že tohle možná bude vleklý případ.

*

Sotva se rozloučím, nová Nokie v mé kabelce znovu vyzvání. Je to Alex. Má změněný hlas, takže docent musí stát či sedět vedle ní.

"Máš chvílku? Ráda bych ti někoho představila," říká obřadně.

Hv?zda ve?era

Život na maloměstě má jednu výhodu: málokdo vás dokáže něčím překvapit. Pokud vás chce například někdo s někým seznámit, udělá to v restauraci U Novotných (oběd), v kavárně na náměstí (odpolední kafe), případně večer v Acapulcu nebo v Esku.

Protože je odpoledne, automaticky směřuju do kavárny. Je nově opravená, na zdi visí obrazy žitných lánů, hlubokých lesů a rozkvetlých luk z okolí našeho maloměsta. Na stolech se v příliš velkých oranžových květináčích krčí plastové sedmikrásky. Docent je vysoký tmavovlasý elegant středního věku. Dívá se na mě se zájmem.

"Ke mně?" opakuju po Alex nevěřícně, "vy se zvete na kafe ke mně?"

Alex se usměje.

"Pan docent by tě rád poznal v tvém přirozeném prostředí... "

"Nemám uklizeno."

"To vůbec nevádí, naopak," ujistí mne docent. "Jde o autentičnost."

"Šlehačku jsem koupila."

Alex otevře kabelku a ukáže mi šlehačku ve spreji. Zdvihnu obočí.

"Říkali jsme si s kolegyní, že budete nejspíš Žena s prázdnou ledničkou..." vysvětluje docent.

"Žena s prázdnou ledničkou?!"

"Jeden z nejběžnějších typů svobodných žen vašeho věku. Vsadím se, že v ledničce máte plechovku sardinek, kečup a možná ještě načatou láhev vína."

Alex se směje. Ví, že docent se víceméně trefil.

* * *

Změň oblečení a časopisů na gauči rozhodne o tom, že kávu servíruji u kuchyňského stolu, na němž leží jenom nezaplacené složenky. Alex s docentem sedí proti sobě. Šlehačka se pomalu roztéká a klesá níž a níž. Vstanu a teatrálně otvírám ledničku: Máte mě! Docent i Alex se baví, ale já se cítím jako prvok pod mikroskopem.

"Víte, hlavní problém je podle mě v tom, že žena po třicítce se mění ze sběračky, což je její přirozená role, na lovce..." říká. "Muži ovšem základní motiv té proměny nechápou. Získají trofej a pokračují dál."

Upřeně mě pozoruje. Přemýšlím, jak uprchnout z prostoru pod laboratorním sklem.

* * *

Po půl hodině se konečně zvednou. Docent se ptá, jestli může "použít mou toaletu". Alex se ke mně ihned vrhne.

"Tak jak se ti líbí?" šeptá mi. "Je chytrej, vid' A vtipnej!"

"A ženatej!" připomenu jí.

Po jejich odchodu znovu otvírám lednici - mám hlad, ale není v ní nic, co by se dalo vzájemně zkombinovat. Usedám k telefonu a hraju si s lampičkou. Myslím na zrzka. Najednou telefon zazvoní.

"Cvakáš vypínačem lampičky, i když netelefonuješ?" říká David.

Jak to ví?!

"Hele, sázka: jestli máš právě teď lampičku rozsvícenou, tak se mnou na tu večeri půjdeš ještě dneska, jo? Svítí, že jo?"

"Jo. Jak to víš?"

"Sem přece policajt, né?"

Najednou mi to docvakne. Pozorně sleduju okna protějšího činžáku. Táhle je! Téměř naproti, o patro výš. Mává na mě. Co tu všechno za poslední dobu viděl?

"Bydlím tu měsíc - a teprve dneska koukám, že jsem si dobře vybral. Tak co bude s tou večerí?"

Hraju si s telefonem a neodpovídám.

"Len pomaly, len pomaly..." připomínám mu Nagyho refrén.

"Tak zítra?"

"Dobře. Zítra."

Vzrušením nemůžu usnout. Kdybych to tak mohla probrat s Alex!

* * *

"Kateřino!" volá na mě starosta, když se ráno snažím nepozorovaně proklouznout chodbou do své kanceláře.

Sluší mi to. Boty mám od Romana, sukni od Kamila, svetřík mi přivezl kdysi jeden elektrikář z rodinné dovolené, na krku mám stříbrný náhrdelník od Mirka - a ve tváři výraz, že mě chlapi nezajímají.

"Vzpomínáš?"

Starosta mi přejede rukou po stehně. Bohužel ano. Na schodech se potkávám s Hankou.

"Méééé," ozve se mým směrem.

"Búúú," odpovídám a jdu k sobě.

Z okna kanceláře mám výhled na náměstí. Znamé figurky mám před sebou jako na jevišti. Pro každou městskou drbnu ráj. Když se trochu vykloním, zahlédnu markýzu Srdce domova: před výlohou stojí Linda, drží se za pravý loket a kouří (se svými pudlími kreacemi byla v kadeřnictví trvale neúspěšná, tak se vnutila tatíčkovi jako moje nástupkyně).

Před obědem se za mnou stavuje na cigáro Petra. Má momentálně depresivní období, což dává najevo černým oblečením a lakem na nehty ve stejné barvě.

"Jdeme dneska do Eska. Přidáš se?"

"Jdu s někým na večeři."

"S kým?"

Pomalou vypouštím obláček kouře.

"S někým."

Usměju se a jdu zpátky do kanclu.

* * *

Volá táta. Prý má pro mě radostnou novinu. Nechce mi říct, o co jde. Prý to může říct jen osobně. Je tajemnej jak hrad v Karpatech. Zkouším to oklikou, ale nic neprozradí.

"Přijď k nám na večeři."

"Nemůžu. Dneska něco mám."

Otáčím hovor jiným směrem, abych předešla dalšímu výslechu.

"Tak o víkendu," loučíme se.

* * *

Odpoledne potkávám mámu. Vůbec mě nevidí! Má nově obarvené vlasy, červenou halenku, kytičkovanou sukni a ležérně rozepnutý kabát. A to je tak pět nad nulou! Moje matka! Zírám. Nemám chuť s ní mluvit, a tak se mineme. Takhle se vlastně míváme celý život. Většinou zírá ona na mě. Teď jsme si to prohodily. Co se to s ní děje? To je opravdu zamilovaná?

* * *

Ne, tohle taky ne.

Hromada oblečení na zemi povážlivě roste. Nic z toho si nemůžu vzít. Co tyhle modré šaty? Stojím před zrcadlem a prohlížím si ženu v něm.

"Poděkuješ mu za hezký večer a půjdeš domů," nařizují jí.

Nejistě se na mě podívá.

"Sama!" zdůrazním.

"Len pomaly, len pomaly..." zpívá ta v zrcadle.

"Opakuj po mně: Tak díky za hezký večer a zase někdy."

Ušklíbne se.

"Opakuj po mně, trvám na tom: Díky za hezký večer a zase někdy."

"Díky za hezký večer a zase někdy."

Mobil pípne. Nervózně kontroluju hodiny. Jo, já vím, nestíhám. Čtu zprávu od

Davida: AHOJ. OBÁVÁM SE, ŽE TU PRÁZDNOU ŽIDLI PŘEDE MNOU UŽ ZAČÍNÁM NUDIT. MOŽNÁ SE ZVEDNE A ODEJDE - KAM SI PAK CHCEŠ SEDNOUT?

Představím si Davida v zaplněné restauraci a zpanikařím.

NEMŮŽU PŘIJÍT, píšu.

PŘECE MĚ TU S NIMA NENECHÁŠ SAMOTNÝHO?!

Představuju si, jak všichni pozorují mýho zrzka. Vážně jsem řekla "mýho"? Najednou je ze mě bojovnice. Nechat ho tam samotnýho? Přišli se podívat? Tak to něco uviděj! Rychle se oblékám a obouvám si lodičky. Ještě kabát a opravit rtěnku. Rozloučení s tou v zrcadle a na plac!

* * *

Přede dveřmi restaurace se zhluboka nadechnu. Beru za kliku. Dveře se pomalu otvírají. Aspoň třicet párů očí se najednou otáčí mým směrem. Hned u dveří popíjí kávičku sousedka Nováková. Důchodkyně Šimanová a stará Tůmová dneska mají nóbl večeři. V rohu sedí Linda s Petrou, Romanem a cyklistou. Usmívají se poněkud nepřátelsky. Proč nešli do Eska? Ještě si všímám Málka, ale to už vidím Davida. Dívá se jen na mě.

"Dobrý, fakt dobrý." pronese tiše.

Má košili a motýlka oranžové barvy. Obřadně vstává. Podávám mu ruku a on ji otočí hřbetem nahoru a políbí. Podrží mi židli. Dosednu. Dnes jsme tu za hlavní hvězdy večera. Tak co předvedeme?

Jenže potom si všimnu ještě jednoho páru: od stolu v rohu se na mě culí Alex a docent.

"Vadilo by ti, kdybychom si k nim přisedli?" ptám se Davida.

* * *

David špatně skrývá své zklamání nad tím, že "naši" večeři trávíme přednáškou na téma "iniciace svobodných žen v různých typech sociálních subkultur" - a já obtížně skrývám své zklamání nad tím, že ten příjemně sarkastický sympaťák ze včerejška úplně zmizel a místo něj je tu jakýsi nevýrazný zrzek, který se urputně snaží získat zpět své pozice a neustále mi pod stolem tiskne koleno.

"Takřka ve všech kulturách znamená sňatek a porození dítěte přelom, počátek dospělosti a životní zralosti. Ženy, které touto zkušeností neprojdou, musí tento deficit něčím kompenzovat - například nějakou formou služby pro ostatní, což může přinést určité životní naplnění."

"To znám: Pomáhat a chránit," vůbec poprvé zaboduje zrzek.

Docent si posune lenonky.

"Ona kompenzace může ale být i sebedestrukční - například časté střídání partnerů bez bližšího citového vztahu."

Konečně mi někdo vědecky vysvětlil, proč se ze mě stala obecní coura. David se zvedne.

"Musím se jít podívat, jestli jsem ještě kluk," praví vesele.

Mlha trapnosti nad naším stolem má londýnskou hustotu.

Než se David vrátí, ucítím na koleně opět něčí ruku.

Tentokrát ovšem patří docentovi.

Ségra

"Jaký je vliv společnosti na sociální chování jedince?" ptám se docenta.

"Zásadní. Každý jedinec v sociální společnosti plní principy sociálního soužití. V opačném případě se jedná o asociála. Ale nechci Vás nudit svými přednáškami," říká a rukou mi zajede do rozkroku.

"Nenudíte nás!" škytne Alex.

"Navíc nejsem sociolog, ale antropolog. I když tyto dva obory mají k sobě velmi blízko... "

Velmi blízko má hlavně ruka docenta k ruce Davida. Prudce vstávám, vyčítavě na docenta pohlédnu a zdrhám na toaletu.

*

Poněkolkáté si objednáváme pití. S každým příchodem číšníka Dennyho klesá naše civilizační úroveň o stupeň níž. Kolem půlnoci už vypadáme jako fanoušci Baníku, ale i když jsem opilá, držím se svého předsevzetí – a neflirtuji. Nad ránem nás Denny vyhodí. Zavírá. Denny – tajemný týpek, o kterém snad nikdo neví, jak se doopravdy jmenuje. Neřekl mi to ani vposteli.

Cestou domů se plížíme jako špioni a kvůli Davidovi obcházíme oklikou všechny kamery městské policie. Ani jsem nevěděla, kolik jich tady je.

Doma usnu v křesle, Alex v mé posteli; docent si "ustlal" v předsíni.

*

Trapnost ranního vstávání lze zažít i bez noční soulož. Tentokrát ve třech. Všem je nám špatně. Čtyřlitrová láhev okurek, kafe...

Volá táta. Prý má pro mě dobrou zprávu. Jeho hlas zní nebývale vesele.

*

Říkejte tomu ženský instinkt nebo klidně pesimismus, já ale na dobrý zprávy nevěřím. Dobrý zprávy bývají dobrý jen pro někoho. Dávám si cigaretu a pozoruju dvě siluety uvnitř bytu, v němž teď táta bydlí. Vidím tátův stín, jak krouží po kuchyni; když mívám ženskou postavu u linky,

pohládí ji. Ve vlasech, po zádech... Jako malá holka jsem měla ráda stínové divadlo, ale teď si to neužívám. Znáte ten divný pocit v žaludku? Závist. Závídím těm dvěma lehkou bezstarostnost počínajícího vztahu. Energicky zahazuju nedopalek a zvoním.

Otec otevírá dveře.

"Káčo!"

Vypadá spokojeně. Samolibě se usmívá. Podezřívavě si ho prohlížím. Tohle je ta slavná druhá míza?

"Tak pojd' dál, rád bych vás představil."

Za jeho zády se objeví Karolína.

Netušila jsem, že je zdravotní sestra. Podává mi ruku.

"Ahoj, Karolíno," říkám chladně.

"Vy se znáte?" podiví se bezelstně táta.

Karolína odvrací oči.

"Chodily jsme spolu na základku, tati."

Táta přešlapuje z nohy na nohu. Měla bych být šťastná, že je můj otec šťastný –ale nejsem.

"Tak pojdme jíst. Oběd je na stole."

Nepohnu se.

"Nemusíš mi říkat 'mami'," zkouší to odlehčit Karolína.

Mlčím.

"Káčo, chcem ti s Karolínou něco říct."

Karolína se dívá do země.

"Budeš mít sestru," oznámí mi táta bez varování.

*

Z některých návštěv máte radost hned nadvakrát. Poprvé, když přijede - a podruhé, když se jí zbavíte. Nechci vypadat nezdvořile, ale čeho je moc, toho je příliš. Takže jsem docela ráda, že docent i s Alex odjeli zpátky do Prahy.

V neděli navečer mám po dlouhé době klid. Zapnu si televizi. Umyju hrnky od kafe. Nakrmím rybičky v akváriu a zaleju kytky na okně. Napůl chcíplý brambořík, vánoční kaktus, který nejspíš ani letos nepokvete a tchýnin jazyk – kytky, nebo spíše rostlina, které se u mě na okně daří nejlíp. Naproti na balkoně uvidím Davida, větší prádlo. Mlčky se pozorujeme.

Mám mu dát ještě druhou šanci? A řekne si o ni vůbec?

Jak to říkal ten Alexin docent? Že se žena po třicítce mění ze sběračky na lovce?

Posílám mu vzduchem polibek, otáčím se a odcházím.

*

Večer, unavená, usínám na složeném letišti v bavlněném pyžámku, které jsem dostala někdy před dvaceti lety pod stromek. Zase sama. Cítím svůj sprchový gel a aviváž z převlečeného povlečení.

Vytáčím telefon na Davida. Nebere to. Dopíjím z ledničky zbytek vína po Pražácích a usnu.

*

Ráno si mě zavolá starosta do kanceláře.

"Nepřemýšlela jste někdy o tom, že byste sloužila lidu? Ve veřejném zájmu? Potřebuji nějakou ženu."

Udělám grimasu kapra na souši.

"Na kandidátku, samozřejmě," pokračuje starosta. "Na naší kandidátce 'Nezávislí pro město' jsou zatím jenom samí chlapi... Abychom byli to... .." hledá správné slovo.

"Genderoví?" napovím mu.

"Ano, správně, genderoví," přikývne Mastný. "Bavíme se pochopitelně o volitelném místě - takže byste měla reálné šance na teplé místočko v zastupitelstvu."

Musím si vzít čas na rozmyšlenou, ale docela mě to láká.

Nezávislá jsem koneckonců vždycky byla dost.

*

Večer konečně zavolá David.

„Co někam zajít jen ve dvou?“ navrhuju mu rovnou.

„Rád, ale kvůli tomu bohužel nevolám... Máme tu asi sebevraha.“

„Linda?!“ vyhrknu.

„Ne, kvůli Lindě bych ti už nevolal. Je to Heinrich - a bůhvíproč chce mluvit jenom s tebou. Mohla bys hned přijet ke starý vodárně?“

*

Stará vodárna je nepoužívaná stavba za městem, která odedávna slouží jako útočiště pro příležitostné milence (z Eska jste tam za deset minut rychlé chůze).

Návrh na její zbourání a zvelebení okolí (zahrnující i stavbu dětského hřiště) jsem kdysi měla tu čest smést osobně ze stolu – a to doslova, při jedné ze svých vzrušujících chvil se starostou (odklad pak zdůvodnil nedostatkem financí).

Je tu dav lidí - jako pokaždé, když u nás ve městě výjimečně něco děje.

Na ochozu vodárenské věže stojí Tomáš, ale naštěstí ještě nepřelezl rezavé zábradlí. Pod vodárnou pobíhá koza starý Cermanový.

David (v uniformě) mě vítá s rozpačitým úsměvem.

"Prý nešťastná láska... Můžeš mi k tomu něco říct?"

Začínám Heinricha nenávidět. Ukážu na kozu.

"Asi holt nebude její typ..."

Usmějeme se na sebe. Spoluobčané nás pozorují. Sbírám síly a dech.

"Tomáši, pojd' prosím dolů!" zavolám nahoru co možná smířlivě.

Chapter 9

Zena cinu

Věž staré vodárny ční kolmo proti šedivé obloze jako prostředníček při obscénním gestu. Heinrich se potácí na ochozu, opilý jako obvykle, ale na vystresovaného sebevraha nevypadá. Udělá na mě dlouhý nos, vyplázne jazyk a zakymácí se.

"Jak jste přišli na to, že se chce zabít?" ptám se Davida.

"Cermanová říkala, že stál na zábradlí z vnější strany... Tak nás zavolala."

Cermanová má asi šestnáct dioptrií. Heinrich se šklebí a celým tělem naléhá na zábradlí, které se povážlivě kýve; na mnoha místech jeho uchycení do pláště budovy se už zdivo značně drolí.

"Slez dolu, nebo slítneš!" křiknu na něj.

"Haha," směje se Heinrich. "Mně se tu líbí. Polez ty sem!"

Škytne, posadí se na ochoz, zády se opře o stěnu a nohy prostrčí zábradlím.

* * *

Hasiči se s policisty stále dohadují na dalším postupu. Po pěti minutách mě to přestává bavit, takže se nikým nepozorována připlížím k železnému schodišti a vystoupám na ochoz věže. Shora je úchvatný výhled na industriální část našeho maloměsta, včetně panoramatu sídliště; mít dalekohled, viděla bych až k sobě do kuchyně. Z lidí pod věží se náhle staly legrační figurky: neškodné, vzdálené a nicotné. Jsou jaksi mnohem snesitelnější než zblízka. Starostovi není vidět pupek, z nádražáka není cítit gin, jiskry zášti z očí paní Bláhové sem nedoletí - ani klevety staré Blažkové. Dojdu k Heinrichovi a sedám si vedle něj. Cítím se nezvykle volná, chladivý vánek mi načechrává vlasy. Najednou se mi vůbec nechce dolů.

"Je tu hezky, vid'?" snažím se navázat konverzaci. Bez úspěchu. Heinrich se nehýbe, hlavu má skloněnou před sebe - teprve nyní pochopím, že právě usnul jak pařez. Z kapsy kabátu mu čouhá prázdná láhev tuzemáku.

JE TUHEJ, MUZES SI HO PRIJIT VYZVEDNOUT, vyťukám na displej svého mobilu. Zůstávám sedět, vychutnám si posledních pár minut nečekané svobody- a teprve pak sms odešlu Davidovi.

* * *

Srdce domova rázně mění image. Větší část výlohy zakryla svítivě růžová samolepící fólie se zlatými nápisy:

KUCHYNĚ JAKO OD MAMINKY.

NAŠE LINKA – ZÁRUKA KVALITY.

ZA KAŽDOU OBJEDNÁVKU NAD 20 000 KORUN SUD PIVA ZDARMA.

Nedá mi to a vcházím dovnitř - tohle není nádražákův styl. Přivítá mě Linda oblečená v kostýmu čerstvě zvolené ministryně vlády.

"Teď to tu vedu já!" říká hrdě.

"A kde je...?"

"Táta? V protialkoholní léčebně."

Překvapeně zdvihnu obočí.

"Už se to s ním nedalo vydržet. Tak jsem to tu vzala do rukou."

"Sud piva zdarma? A co moje pekáče?" ptám se Lindy na osud svého geniálního marketingového tahu.

"Pekáče jsou pro ženský," vysvětlí mi s převahou kadeřnice. "Kdo financuje nákupy kuchyní? Ženský ne!"

Vzpomenu si na Romana. Rozhlížím se. Všechno je takové jakoby... naondulované. Nádražák sice nebyl Obchodník roku, ale aspoň měl krapet vkusu.

* * *

V práci kolem mě najednou všichni chodí po špičkách. Ani Hanka Mráčková neprovokuje, a to už je co říct. Starosta doslova hýří úsměvy. Po obědě mi slavnostně oznamuje, že mě napsali na šesté místo kandidátky Nezávislých.

"Copak jsem se už rozhodla, pane starosto? Že o tom nic nevím?!" hraju si na rozezlenou. "Co když kandidovat nechci?"

"Ale," koktá šéf, "to bys.. byste... nám Kateřino nemohla udělat, to už prostě zarazit nejde!"

Pokládá přede mě Radniční listy, na jejichž titulní straně je velká fotka vodárenské věže s mojí a Heinrichovou siluetou; vedle pak můj obličejový portrét (stažený z evidence řidičských průkazů) a nad tím vším tučný nadpis: HRDINKA KANDIDUJE ZA NEZÁVISLÉ.

Článek popisuje, jak se statečná mladá žena, která zachránila psychicky labilního mladíka ze spárů jisté smrti, rozhodla pomoci také našemu městu - a kandidovat za Nezávislé.

"Neměly by být Radniční listy nestranné?" zajímá mě.

"Radniční listy jsou spíš nezávislé..." usmívá se starosta.

"Kolik lidí z kandidátky Nezávislých má šanci být v zastupitelstvu?"
chci vědět, jak se věci mají.

"Možná šest," mlží starosta. "Minimálně pět."

Usmívám se. Zním ho.

"No dobře, tak čtyři."

"Tak mě posuňte na třetí místo."

Starostův obličej změní barvu.

"Třetí místo, nebo nic," zpražím ho. "Je to na vás."

Dlouho váhá.

"Máte ho mít, slečno Vránová," říká nakonec sarkasticky. "Je vidět, že jste stále ženou činu."

* * *

Na rozdíl od spřízněného redaktora Radničních listů jsem u městské policie a místních hasičů příliš sympatií nezískala. Není divu: cvičení profesionálové byli zostuzeni slabou ženou - zatímco bezradně diskutovali, ona se nerozmýšlela a konala.

Jisté rozladění je vidět i na Davidovi. Sedíme spolu u večeře (tentokrát naštěstí bez přednášky z antropologie), ale rozhovor poněkud vážně. Zatím jsem si vyměnila víc slov s číšníkem Dennyem, a to u našeho stolu strávil v součtu tak tři minuty.

"Bylas dobrá, fakt..." otevře konečně David ono choulostivé téma.

Ve skutečnosti si možná v duchu nadával, že mě k té vodárně odvezl. Mám nicméně pocit, že i několik hostů v restauraci se na mě dnes večer dívá jinak - přinejmenším bez obvyklého opovržení. Je možné, aby jediný článek v místním plátku změnil pověst obecní coury a udělal z ní div ne spasitelku? Už se těším na všechny ty preferenční hlasy...

"Děkuju za pěkný večer," rozloučím se s Davidem před vchodem svého paneláku - a políbím ho. Ani moc dlouze, ale ani příliš krátce. V dovírajících se dveřích vidím jeho široký úsměv.

* * *

I stará Blažková mě na chodbě pozdraví - a to si nejsem vůbec jistá, jestli jsem náhodou neměla zamést schody ke sklepům (nebo byl na řadě Vondrák?)

Na prahu mých dveří sedí Alex. Opírá se o zády o malý kufr a z kabelky jí vykukuje láhev. To už tu dlouho nebylo.

"Hodil mi celou moji práci na hlavu," zuří Alex, když načínáme třetí láhev vína. "Je to kretén. Vzorce chování zkoumaných objektů popisují většinou chybně," paroduje docentův hlas.

Kroutím hlavou a naoko nechápu spolu s ní, ale dobře vím, že mnohé VZORCE CHOVÁNÍ odhadl špatně i sám pan docent.

* * *

Nazítří nacházím ve schránce dvě podlouhlé obálky. Můj život se změní, ale ještě o tom nevím.

Otvírám je: dvě svatební oznámení.

Dva obřady ve stejnou hodinu i den: 12.12. ve 12:00 v malé obřadní síni na Dolním náměstí."

Táta si bere slečnu Karolínu, máma pana lékárníka.

* * *

Čili rozvod mých rodičů už proběhl, a nikdo mi o tom neřekl!

"Nechtěli jsme tě zbytečně stresovat," dozvídám se shodně na obou volaných číslech.

"Ale co ten společnej obřad? Zešileli jste?!"

Prý jsou všichni čtyři civilizovaní lidé, kteří se se dokáží domluvit, dokonce i spřátelit...

"Spřátelit?!" vyjeknu.

"A proč ne?" říká klidně máma. "Až ti bude jako mně, taky to pochopíš. Stáří ti dá nadhled."

Uvažuj prý dokonce o společné svatební hostině.

No, doufám, že alespoň svatební noc proběhne odděleně...

* * *

Několik hodin nedokážu usnout. Před usnutím přemýšlím mámě, o tátovi a o tom, co se chystají udělat se svými životy. Vždycky jsme byli trochu nonkonformní rodina – ale tohle?

Taky přemýšlím o Davidovi. Je mi sympatický, dokonce mě přitahuje (což, uznávám, může být způsobeno i tím, že od zájezdu do Paříže sexuálně abstinuju), a navíc jsem s ním absolvovala už tři schůzky, aniž by jediná z nich skončila v posteli (což je už vzhledem k délce mé abstinence heroický výkon). Že by to byl konečně ten pravý? Na každého ten pravý někde čeká – tvrdí se v romantických filmech a písních.

Co to je vlastně za kategorii - "ten pravý"? Taková blbost, říkám si. Kdyby na každého člověka skutečně čekal jenom jeden "pravý", lidstvo by vyhynulo... Anebo by zdegenerovalo, protože by se spolu z devadesáti devíti procent rozmnožovali "nepraví". Naše městečko už dávno spí. Je lepší být s někým nepravým, anebo sama? ptám se tmy svého pokoje. A může "těch pravých" být víc?

A potom, bez dalšího přemýšlení, vezmu do ruky mobil a napíšu Davidovi tuto zprávu:

JSI OPRAVDU STATECNYM POLICISTOU? A CHCES MI UDELAT RADOST? V TOM PRIPADE SE DOSTAV 12.12. V 11:45 NA DOLNI NAMESTI. V NEJLEPSIM OBLEKU A S JEDNIM DOBRYM KAMARADEM. P.S.: OBCANKY S SEBOU!

Pár vteřin váhám a pak ji odešlu. Jsem přece žena činu.

Chapter 10

Nesmíte to vzdát

Tak je tu mám všechny. Všechny, pro které je toto malé město domovem.

Bláhová, zaplavena těhotenskými endorfiny, stáhla svou jedovatost na minimum, Bláha se za jejími zády usmívá na Alex, Cermanová cosi hustí do Blažkové a nenápadně přitom na pomlouvané ukazuje důchodcovskou holí.

Starosta se zlatým řetězem na krku se snaží zatahovat břicho, což činí jeho úsměv poněkud křečovitým. Kylián a fotbalista mají stejnou kravatu - náhoda, nebo záměr? Linda opět nemůže cosi najít; jestli jsem já "žena s prázdnou ledničkou", ona je "žena neustále se přehrabující v kabelce".

Všichni jsme nedočkavě nervózní. V pohodě je jako vždy jen Mirga; přinesl si dokonce pytlík rýže per boiled.

Je 11.45. David nikde. Vypínám mobil a přesouvám se společně s ostatními do sálu radnice. Na oddávanou čtveřici je tragikomický pohled - s podobnými pocity se v posledních letech dívám na silvestrovské pořady. Lékárník vypadá vyplašeně, jako by si teprve teď začal uvědomovat důsledky celé situace. Matce je padesát čtyři a vypadá na to. Obzvlášť pro ni ta dvojitá svatba nebyla šťastný nápad – copak si neuvědomila, že bude konfrontována s nevěstou o dvacet let mladší a patnáct kilo lehčí? Karolína se dme pýchou, až se zdá, že se její bradavky v příští vteřině vyvalí z upnutého smetanového korzetu. Otec se pochopitelně tváří spokojeně.

Měla bych být ráda, že David nepřišel.

....

Monotónní oddávací řeč přeruší hlučný vpád Tomáše. Hrne se ke mně jak velká voda z devadesátého sedmého, v patách za ním kulhá trafikant Semelka. Starosta se podrážděně odmlčí.

"Musel jsem si koupit nové boty," vysvětluje mně i ostatním zadýchaně Tomáš.

Nechápavě tčkám pohledem z jeho zpocené tváře na černé lakovky a v duchu zaklínám svatební hosty, aby své zvědavé pohledy obrátily zpátky k oddávajícímu.

"Tak pojd'."

Tomáš odhodlaně popadne mou ruku a táhne mě ke starostovi.

"Co to děláš?" vytrhnu se mu.

Zatváří se nechápavě.

"No – přeci – mám tady tu občanku i svědka... "

Zatmí se mi před očima.

"Jak jsi chtěla. V tý esemesce..." vysvětluje Tomáš zbytečně.

Jsem opravdu Káča pitomá! Mylně odeslaná sms je prý nejčastější příčinou odhalené nevěry, ale já budu patrně první, kdo se takhle dostane pod čepec... Už jste někdy viděli, jak vaše mysl opustila tělo a nezúčastněně přihlížela pozemskému ději? Psychologie má pro tento úkaz vysvětlení: jde o podvědomý únik z nesnesitelné situace. Mojí myslí však bohužel nezbyvá nic jiného, než se doreality rychle vrátit – jinak za pět minut procitnu jako paní Heinrichová.

"To je omyl, Tomáši. Pardon," dodám nahlas.

Máma mě probodává očima. Tomáš zrudne, zamáchá rukama a vyběhne z obřadní síně. Semelka rozpačitě krčí rameny.

"Tak můžu pokračovat?" usměje se na mě starosta.

Ten tmavý oblek mu sluší.

....

Pět hodin. Padla. Pod ucho dvě dávky Caroliny Herrery (z tržnice), na nos trochu pudru a vyrážím domů. Ve dveřích mě zastaví starostův hlas.

"Už ses rozmyslela ohledně té kandidatury?"

Tykání připisuji na vrub skončené pracovní době.

"Ještě ne."

"Mám to tady na stole. Pojd' se podívat".

Významně mrknu na hodinky.

"Dlouho tě nezdržím."

Má příjemný hlas. Vrací se do kanceláře a já ho poslušně následuju. Skláníme se nad stolem pokrytým volebními letáčky. Cítím jeho vůni a teplo. Těsně pod uchem se mu klene důvěrně známá jizvička. Políbím ji.

Jsem přece Nezávislá.

....

Starosta odpočívá v mém klíně. Myslím na markýzu de Pompadour - ačkoliv ji měl celý urozený dvůr za přivandrovalou měšťačku a poběhlici, stala se milenkou Ludvíka XV. a prostřednictvím krále získala velký vnitropolitický význam.

I mě politika začíná bavit.

....

Večer. Značně nesourodá (nejen stran věku, tělesných proporcí, ale též schopnosti pohybové koordinace i motivace) skupinka žen se trousí do tělocvičny na hodinu aerobiku. Se zadostiučiněním zaznamenávám, že naše řady teď před Vánoce řídnu, neboť většina cvičenek opět vyměnila činky za válečky na těsto a mopy na mytí podlahy. Spolu s Alex podobné sezónní nedisciplinovanosti odoláváme.

Alex má nové značkové tepláky, novou vedoucí diplomové práce i nové zadání: "Postavení důchodce v současné české společnosti". Potím se (dnes už podruhé), ale nepřestávám se nad těmi novinkami usmívat.

....

Ještě k důchodcům: v sobotu jsem pozvaná otcem a novopečenou macechou na oběd, v neděli mě hostí matka s otčímem. Mít dva páry rodičů má očividně i výhody. Moje lednička se brzy naplní.

Karolína celé sobotní dopoledne chystá svíčkovou a každých dvacet minut si odskakuje těhotensky ublinknout. Očividně se snaží - možná až moc, protože otec už dávno jakékoliv větší manželské péči odvykl. Je ostatně trochu nesvůj.

I když to tak u oltáře nevypadalo, možná to paradoxně bude má matka, kdo z dua nevěst vyjde jako vítězka. Novou roli si evidentně užívá. Lékárník je na ni milý, matka je milá na něj i na mě.

"Tak co David? Přiveď ho někdy s sebou, ne?"

Podává králíka na šalvěji. Když ho pekla naposledy, nosila trvalou a prezidentem byl Husák.

....

Vana: nořím se do horkých voňavých bublin a hrdlem prolévám zlatavé bublinky vychlazeného sektu. Natáhnu se a podám Davidovi lanýžovou pralinku. Sex ještě nebyl, leč nevyhnutelně k němu spějeme. Od kostrče až k šíji mi projede elektrický výboj. Pozoruji ho.

"Nebude ti vadit, když si zapálím?"

Zavrtí hlavou. Šlukuju, držím se za loket. Natáhnu nohu a pošimrám Davida palcem na břicho. Nevím, jestli láska existuje, ale jsem si jistá, že stojí za to ji hledat. I když se spálíte desetkrát, dvacetkrát nebo stokrát. Pokud ve vás zbyla trocha citu, nesmíte to vzdát.

www.feedbooks.com
Food for the mind